

EP1

ไม่ถูกชะตา

คุณเคยมองไปที่ใครสักคน แล้วรู้สึกว่าคุณคนนั้นขวางหูขวางตาคุณตั้งแต่แรกพบไหม

เมื่อแปดปีที่แล้วผมเคยรู้สึกแบบนั้นกับใครคนหนึ่ง จนกระทั่งถึงตอนนี้ก็ยังคงรู้สึกเช่นเดิม และดูเหมือนจะยิ่งเพิ่มมากขึ้นทุกวัน “เอื้อ”

เช้าวันจันทร์เวลาราวแปดนาฬิกา เสียงของพีบาส หัวหน้าแผนกไอทีซึ่งเป็นหัวหน้าโดยตรงของผมเอ่ยทักขึ้นจากด้านหลังระหว่างที่ผมกำลังยืนรอขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นที่สิบห้า ซึ่งเป็นที่ตั้งของออฟฟิศที่ผมทำงานอยู่ ผมเขยร้อยยิ้มบาง ๆ ตามมารยาทอันควรให้ปรากฏขึ้นบนริมฝีปาก ยกมือไหว้ผู้อาวุโสกว่า

“สวัสดีครับพีบาส”

“หวัดดี วันนี้มาเร็วนะ”

“ครับ” ผมตอบไปสั้น ๆ ปกติผมก็มาทำงานเวลานี้ทุกวันอยู่แล้ว ไม่ได้มาเร็วกว่าปกติหรืออะไร แต่ผมก็ไม่พูดออกไปเพราะรู้ว่าสิ่งที่พีบาสพูดคือการชวนคุยตามมารยาท ผมที่ไม่ถนัดการ

สนทนากับคนไม่สนิทจึงเลือกที่จะให้คำตอบเออออไปกับอีกฝ่าย

“วันนี้มีเด็กฝึกงานมาใหม่ ผู้จัดการจะมาตรวจแผนกเราด้วย พี่กำชับไอ้พวกขาประจำมาสายไปเมื่อวันศุกร์ว่าวันนี้ให้มาเร็ว ๆ กันหน่อย ไม่รู้พวกมันฟังกันบ้างหรือเปล่า” พี่บาสพูดไปเรื่อย ๆ แต่ผมไม่ได้มองหน้าคู่สนทนาเพราะสายตาถูกดึงดูดไปที่ร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มคนหนึ่งผู้สวมเสื้อเชิ้ตสีดำกับกางเกงสแล็กส์สีเทาและกำลังเดินเข้ามาในตึก

คิวของผมขมวดเข้าหากันโดยไม่รู้ตัวขณะมองคนที่เพิ่งเดินเข้ามามุ่งหน้าไปยังร้านกาแฟใต้ตึกสำนักงาน ผู้ชายคนนั้นยืนพิงเคาน์เตอร์ สั่งกาแฟกับพนักงานสาววัยชบเผาะ จากมุมตรงนั้นผมไม่สามารถมองเห็นสีหน้าท่าทางใด ๆ ของอีกฝ่ายได้ แต่ไม่จำเป็นต้องมองเห็นหรอก ผมรู้ดีอยู่แล้วว่ามันจะทำนายยังไง

จะกี่ปี ๆ ก็เห็นมืออยู่หน้าเดียว *หน้าม่อ* ยังไงล่ะ

“อย่างน้อยก็มาคนหนึ่งแล้วละครับ” ผมพยักพยิตไปทางร้านกาแฟ

พี่บาสหันไปมองตามสายตาผมแล้วก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

“เออ มาแล้วเหวอ ค่อยโล่งใจหน่อย พี่หวงมันที่สุดเลย วันจันทร์ที่ไร้อีคิงแม่งมาสายทุกที” พี่บาสบ่นพลางส่ายหน้าอย่างปลง ๆ ในขณะที่ผมยังคงยืนมองเจ้าของชื่อทำการสั่งกาแฟต่อไป จนกระทั่งประตูลิฟต์เปิดออก ผมจึงละสายตาจากภาพนั้นเดินเข้าไปภายในลิฟต์พร้อมกับพี่บาสเพื่อขึ้นไปยังชั้นออฟฟิศ

ผมชื่ออนล ชื่อเล่นคือเอื้อ ผมจะอายุยี่สิบเจ็ดปีในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า เป็นพนักงานกราฟิกดีไซน์เนอร์ของบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งย่านในเจกกลางเมือง สถานภาพในตอนนี้เป็นคือโสดเพราะเพิ่งเลิกกับแฟนคนล่าสุดไปเมื่อหนึ่งเดือนก่อน

คนก่อนหน้านั้นก็เลิกกันไปเมื่อครึ่งปีก่อน คนก่อนหน้านั้นไปอีกก็น่าจะผ่านมาสักหนึ่งปีได้แล้ว

ผมเป็นคนที่คุณส่วนใหญ่บอกว่าจัดอยู่หมวดหน้าตาดีไปจนถึงดีมาก ตั้งแต่ขึ้นชั้นมัธยมมักจะมีคนเข้ามาจีบผมอยู่บ่อยๆ แม้ผมจะมีมนุษยสัมพันธ์ดีติดลบและไม่ชอบให้ใครมาวุ่นวายด้วยเท่าไรนัก ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคนเข้ามาหาผมอยู่เรื่อยๆ มีทั้งประเภทเข้ามาโดยตรง และอีกประเภทที่ชอบฝากของมาให้ผมผ่านทางคนรู้จัก ซึ่งประเภทหลังคือคนที่ผมไม่ให้ความสนใจ ผมถือคติที่ว่าหากอยากรู้จักผมก็ควรจะมาหาผมกันซึ่งๆ หน้า ไม่ใช่เอาแต่วานคนอื่นเป็นธุระเอาของมาให้

ถึงจะมีคนเข้ามาจีบมากมาย แต่ผมก็ไม่ใช่คนที่คบใครไปเรื่อย ผมใช้เวลาานพอสมควรในการพิจารณาคนที่เข้ามาหาว่าจะยอมตกลงปลงใจคบหากับใครได้สักคน แต่ทั้งๆ ที่ผมอุตส่าห์คิดว่าตัวเองรู้จักนิสัยใจคออีกฝ่ายมากพอแล้ว ผมกลับไม่เคยคบกับใครได้นานเกินครึ่งปีเลย

ไม่ใช่ที่ผมเป็นคนเบื่อง่าย แต่ผมมีเหตุผลอื่นที่ต้องบอกเลิกผู้ชายพวกนั้นต่างหาก

ใช่แล้ว ผมคือผู้ชายที่ชอบผู้ชายด้วยกัน หรือที่คนทั่วไปเรียกว่าเกย์นั่นละ

ในปี 2020 การชอบเพศเดียวกันไม่ใช่สิ่งแปลกใหม่ในสังคมอีกต่อไป ผมเติบโตมาในโรงเรียนชายล้วนและค้นพบว่าตัวเองไม่ได้ชอบผู้หญิงตั้งแต่ขึ้นชั้นมัธยมต้น แฟนทุกคนที่ผ่านมาจากผมล้วนเป็นผู้ชายทั้งสิ้น ผ่านมานับสิบปีผมมีแฟนมาแล้วหลายคน ไม่รู้เหมือนกันว่าสายตาคนภายนอกจะมองเรื่องที่ผมเปลี่ยนแฟนบ่อยราวกับเปลี่ยนน้ำมันเครื่องรถยนต์อย่างไร แต่สำหรับผมแล้ว...มันไม่ได้น่าภาคภูมิใจเลยสักนิด

“สวัสดิ์ครับน้องเอื้อ” ทันทีที่สแกนบัตรเปิดประตูเข้ามาในออฟฟิศ รุ่นพี่ฝ่ายขายที่ชื่อพี่ป๋องก็เอ่ยทักผมด้วยเสียงอ่อนเสียงหวาน

“...สวัสดิ์ครับพี่ป๋อง” ผมหันไปยกมือไหว้เขาแม้เนื้อมีกลิ่นคาวจะเดินหนีเต็มแก้ม พี่ป๋องเป็นอีกคนหนึ่งที่มักจะฝากน้ำหรือขนมมาให้ผมเสมอๆ แต่ผมมีภูเหล็กข้อหนึ่งในการเลือกคบแฟนว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับคนที่ออฟฟิศเด็ดขาด เพราะผมไม่อยากจะอึดอัดใจในการร่วมงานหากต้องเลิกกันไป แต่นั่นไม่ใช่สาเหตุหลักที่ผมไม่ชอบพี่ป๋อง ผมไม่ชอบเขาเพราะผมรู้ว่าอีกฝ่ายมีคนที่กำลังคุยๆ อยู่แล้วต่างหาก

ขนาดมีคนคุยอยู่แล้วยังมาจีบผม ผมเกลียดคนพรรค์นี้ที่สุด
“พี่ฝากของไอ้เจตไปให้น้องเอื้อด้วย ทานเยอะๆ นะครับ”
พี่ป๋องพูดพลางส่งสายตาเจ้าชู้ใส่

ผมพยักหน้าแกล้งๆ แล้วรีบเดินไปยังห้องแผนกไอที พอเดินมาถึงโต๊ะทำงานตัวเองก็เห็นแก้วชามะนาววางอยู่

“นี่อะไร” ผมหันไปถามชายหนุ่มเจ้าของโต๊ะทำงานข้างๆ โต๊ะผมที่กำลังเดินเข้ามาใกล้

“ของมึงอะเอื้อ พี่ป๋องฝากมาให้” เจตนิพัทธ์หรือเจต คนที่เป็นทั้งเพื่อนร่วมงาน เพื่อนสนิท และอดีตรูมเมตสมัยมหาวิทยาลัยของผมตอบพร้อมกับพยักพยิตมาทางแก้วชามะนาวที่วางอยู่

“มึงเอาไป” ผมดันแก้วชามะนาวไปให้เพื่อนทันทีโดยแทบจะไม่มองซ้ำสอง ดวงตาเรียวรีของเจตเป็นประกายเล็กน้อยแต่เจ้าตัวก็ยังพูดขึ้น

“เอื้อยย พี่เขาอุตส่าห์เอามาให้ อย่างน้อยมึงก็น่าจะดูดสักอีกนะ”

“กูไม่รับของจากคนแปลกหน้า” ผมตอบพลางหันมาเปิดคอมพิวเตอร์ของตัวเอง เจตจึงฉวยแก้วชามะนาวของผมไปดูดอีกๆ

เจตคือคนเดียวที่ผมสามารถเรียกได้อย่างเต็มปากว่าเป็นเพื่อนสนิท พวกผมรู้จักกันในวันสอบสัมภาษณ์และรายงานตัวที่มหาวิทยาลัย เจตเป็นคนผิวขาว เตี้ยกว่าผมราวๆ สองถึงสาม

เซนติเมตร ตาค่อนข้างดี หน้าตาแบบคนไทยเชื้อสายจีนทั่วไป สิ่งที่น่าสนใจที่สะดุดตาของอีกฝ่ายก็เห็นจะเป็นแก้มขาว ๆ ที่พองออกมาอย่างเด่นชัด เป็นหลักฐานบ่งบอกว่าเพื่อนของผมนิยมชมชอบการกินมากเพียงใด

เจตเป็นคนเฮฮาร่าเริง เข้ากับคนอื่น ๆ ได้ง่าย ชี้แจงใจนิด ๆ ผิดกับผมที่เป็นคนเก็บตัว ค่อนข้างขี้รำคาญ และไม่ค่อยสนใจว่าคนอื่นจะรู้สึกอย่างไรกับตัวผม ถึงอุปนิสัยแทบจะคนละขั้ว เราสองคนก็ยังคงกลายมาเป็นเพื่อนสนิทกัน แต่ด้วยความที่นิสัยเจตเป็นแบบนี้ บรรดาเพื่อน รุ่นพี่ รุ่นน้อง จึงมักฝากของมาให้ผมผ่านเจตอยู่เสมอ

ผมเคยบอกมันไปหลายครั้งแล้วว่าไม่ให้รับฝากของมา แต่เจตบอกว่าถ้าไม่ยอมรับมาก็กลัวว่าทั้งตัวมันและผมจะมีปัญหากับคนเหล่านั้น เพราะถึงอย่างไรก็เป็นคนรู้จัก เป็นรุ่นพี่รุ่นน้องที่ต้องพึ่งพาอาศัยกัน สุดท้ายแล้วผมก็จำต้องยอมให้เพื่อนทำตัวเป็นเมสเซนเจอร์ส่งของไปแม้จะไม่เต็มใจสักนิดเลยก็ตาม

“ไม่ใจอ่อนหน่อยเหอะวะ พี่เขาดีอึ้งมาสองเดือนกว่าแล้วนะ” เจตหันมาถามย้ำ

ผมส่งเสียง “ฮึ” เบา ๆ ในลำคอ ลำพังผมก็ไม่สนใจคนที่บอกว่าชอบผมแต่ไม่ยอมมาเผชิญหน้ากันโดยตรงอยู่แล้ว ยิ่งเป็นพวกจิบตะไปทั่ว ทั้งยังมาใช้งานเพื่อนผมบ่อย ๆ แบบนี้ ผมยังไม่ชอบเข้าไปใหญ่

“มีงก็รู้ว่ากูไม่เล่นกับคนที่ออฟฟิศ มันยุ่งยาก”

“อ้อ คติเดียวกับไอ้คิง พวกมึงนี่มัน---”

“ใครนินทากูแต่เช้าครับ” เสียงทุ้มแหบดังขึ้นชัดบทสนทนาพอได้ยินเสียงนั้นผมชักสีหน้าทันที

คนอะไรตายยากชะมัด

ร่างสูงใหญ่ของคนที่ผมเห็นมันยืนเต่าะพนักงานชายกาแพ

อยู่เมื่อสิบนาทีก่อนกำลังเดินเข้ามาในห้องแผนก คนนี้คือคิง เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยอนุบาลของเจต ทำงานอยู่แผนกเดียวกับผมแต่เป็นโปรแกรมเมอร์ ถ้าให้พูดแบบไม่ลำเอียงก็เป็นผู้ชายที่หน้าตาหล่อมากคนหนึ่ง แต่ดวงตาเรียวคมและหางตาที่เฉียงขึ้นเล็กน้อยทำให้อีกฝ่ายดูดูดันในยามที่ใบหน้าปราศจากรอยยิ้ม รูปร่างผึ่งผายอย่างคนชอบออกกำลังกาย สูงกว่าผมร่วมสิบเซนติเมตร เป็นคนที่สาว ๆ ในออฟฟิศยกให้เป็นขวัญใจ แน่แน่นอนว่าได้ตำแหน่งนี้มาเพราะหน้าตาดีล้วน ๆ ส่วนนิสัยนะเหอ

ใจร้อน กวนตีน ปากเสีย ทั้งยังเจ้าชู้ขั้นสุด ชนิดเปลี่ยนคนคงแทบจะสัปดาห์ละคนเลยมั้ง

ดวงตาสีนิลของอีกฝ่ายสบเข้ากับผมในขณะที่กำลังเดินตรงไปยังโต๊ะทำงานของตน ริมฝีปากของม้นยกขึ้นเป็นรอยยิ้มกวน ๆ ทันที

เพื่อนของเพื่อนสนิทคนนี้แหละที่ผมรู้สึกไม่ถูกชะตาด้วยตั้งแต่แรกเจอ

“ของมิ่งอยู่บนโต๊ะอะคิง” เจตหันไปชี้บอกคนที่เพิ่งเดินเข้ามาให้ดูของของฝากบนโต๊ะทำงาน

ไอ้คิงนี่ก็เป็นอีกคนที่มักจะมีของฝากจากบรรดาสาว ๆ ส่งมาให้ผ่านเจตเสมอ แต่มันต่างจากผมตรงที่ผมไม่เคยสนใจของพวกนั้น มันที่บอกว่าถือคติไม่เล่นกับคนในออฟฟิศเช่นเดียวกับผมกลับทำในสิ่งที่ตรงกันข้าม

“ของใครวะ?”

“น้องม้น พนักงานใหม่ อยู่บัญชี”

“อ้อ ที่แก้มชมพู ๆ ปะ น่ารักดี”

ปากบอกว่าไม่เล่นด้วย แต่พอมีใครเอาของมาให้ก็รับไปหมด ทั้งยังชอบทำหน้ากะลิมกะเหลี่ยใส่เหมือนให้ความหวังคนอื่นอีกต่างหาก

นอกจากคำว่า ‘หน้าม่อ’ แล้ว ผมก็ไม่รู้จะนิยามมันด้วยคำไหนอีก

“อ่อยว่ะ แต่หวานส์ส มึงแตกต่อแล้วกัน” มันพูดหลังจากกั๊ดบรวานี่ที่สาวจากแผนกบัญชีเอาจามาฝากไปได้สองสามคำ แล้วเอาถุงขนมที่เหลือมาวางบนโต๊ะเจต

“เอื่อมึงแตกปะ” เพื่อนสนิทผมก็แสนใจจะมีน้ำใจ ยื่นบรวานี่แบ่งผมกินด้วย

ผมปรายตามองขนมที่ดูหวานจนชวนแสบคอนั้นแวบหนึ่ง แล้วหันกลับมามองจอกอมพ์ “เซิญ”

“มึงพูดแล้วนะ”

ผมเห็นเจตยิ้มกว้างพลางรีบยัดถุงขนมใส่ลิ้นชักราวกับกลัวผมจะเปลี่ยนใจ ท่าทางแบบเด็กหวงของกินนั่นทำให้ผมนึกขำนิด ๆ

เจตเป็นคนง่าย ๆ สบาย ๆ ไม่คิดอะไรมาก วัน ๆ สนใจแต่เรื่องของกิน ไร้พิษภัยเสียจนมีรุ่นพี่บางคนชอบเอาเปรียบเพื่อนผมอยู่เนือง ๆ

ตำแหน่งกราฟิกดีไซเนอร์ของบริษัทนี้มีผม เจต และรุ่นพี่คนหนึ่งชื่อพี่มงคลเป็นลูกพี่ลูกน้องกับเจ้าของบริษัท แต่จริง ๆ แล้วคนที่ทำงานส่วนใหญ่ก็มีแค่ผมกับเจต ส่วนพี่มงคลมักหายตัวไปบ่อย ๆ ไม่เคยรับผิดชอบงาน นึกจะหยุดเมื่อไรก็หยุด แล้วก็เทงานส่วนที่ตัวเองรับผิดชอบมาให้เจตทำเสมอ ถึงผมจะคอยพยายามปรามบ้าง แต่ผมก็ช่วยเพื่อนไม่ได้ทุกครั้ง สิ่งที่ผมพอจะทำได้คืออยู่ช่วยทำโอทีเป็นเพื่อนเจตเท่านั้นเอง

มันน่าเจ็บใจที่ต้องยอมรับว่า บางครั้งพวกเราก็ต้องยอมถูกคนที่มิตำแหน่งงานสูงกว่าเอาเปรียบเพื่อแลกกับการไม่ให้มีปัญหาเรื่องการทำงานในอนาคต ต่อให้คุณมีฝีมือมากขนาดไหน แต่ถ้าคุณมีปัญหากับญาติเจ้าของบริษัท มันก็ยากที่จะอยู่ในองค์กรต่อไปได้
โลกแห่งการทำงานก็โหดร้ายแบบนี้แหละ

“เมื่อเข้าฤดูเจ็ทปีบาสดอนจะขึ้นมาที่ห้อง พี่บาสบอกว่าเด็กฝึกงานชุดใหม่มาแล้ว” ผมพูดกับเจตที่กำลังเคี้ยวบราวน์นิตูย ๆ คนฟังถอนหายใจดังเฮือกทันที ผมเข้าใจว่าทำไมเจตถึงมีสีหน้าเบื่อหน่าย เพราะการเทรนเด็กฝึกงานก็เหมือนการเลี้ยงโชค ปีไหนโชคดีได้เด็กเก่งก็จะได้ช่วยผ่อนภาระ แต่ถ้าปีไหนโชคร้ายเจตเด็กหัวขำมันจะยิ่งกลายเป็นการเพิ่มภาระงานไปในตัว

“ปีที่แล้วกูทำแล้ว ปีนี้มึงทำ” เจตรีบหันมาบอก

“แล้วแต่” ผมตกลงอย่างง่ายดาย ปีที่แล้วเจตเป็นพี่เลี้ยงไปแล้ว ปีนี้ก็สลับมาเป็นตาผมบ้าง พี่บาสเอาโพรไฟล์เด็กฝึกงานมาให้ผมดูตั้งแต่สัปดาห์ก่อน ดูจากเกรดและพอร์ตงานที่ส่งมาผมคิดว่าปีนี้ผมน่าจะโชคดี

“ปกติมึงไม่พูดง่ายแบบนี้ปะวะเฮ้อ” อีกฝ่ายหรีด้า ทำทางนั้นทำให้ผมเพลอี้ยิ้มออกมาอย่างนึกขำกับความขี้อวดของเพื่อน แต่ก่อนที่ผมจะได้ตอบอะไรออกไป เสียงจากคนที่นั่งโต๊ะด้านหลังพวกผมก็ดังขึ้น

“เอ้อมันเห็นโพรไฟล์เด็กแล้ว ว่าที่เกียรตินิยมวะ มันเลยซุบไว้เองไง”

“หุบปาก” ผมหันกลับไปมองหน้าคนพูด ไอ้คิงจ้องหน้าผมกลับ ยักคิ้วส่งยิ้มกววนตื้นมาให้ ผมสุดลมหายใจลึก ๆ ระวังบารมณ์หลุดหิดก่อนจะหันหน้ากลับมา เจตที่นั่งข้าง ๆ ผมยิ้มแห้ง กลอกตาเล็กลั่นทันที

ผมเป็นเพื่อนสมัยมหาวิทยาลัย ส่วนไอ้คิงก็เป็นเพื่อนตั้งแต่สมัยอนุบาล เจตจึงตกอยู่ในสภาวะการเป็นคนกลางระหว่างผมกับมัน ผมรู้ว่าการที่ผมกับคิงไม่ค่อยจะลงรอยกันมันทำให้เจตหนักใจอยู่เนือง ๆ แต่มันก็แก้ไขอะไรไม่ได้ ผมไม่ชอบหน้าคิง และอีกฝ่ายก็ไม่เคยคิดจะหยุดกววนตื้นผม มันเป็นแบบนี้มาตั้งแต่ครั้งแรกที่ผมเจอหน้ามัน ผ่านมาหลายปีแล้วทุกอย่างก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง

มันอาจจะไม่เป็นแบบนี้ อย่างน้อยผมก็อาจจะไม่รู้สักไม่ถูก
ชะตากับคิงมากขนาดนี้ ถ้าการเจอกันครั้งแรกของผมกับมันไม่ได้อยู่
ในสถานการณ์ย่ำแย่แบบนี้

**ผมกับคิงเจอกันครั้งแรกตอนเรียนมหาวิทยาลัยชั้นปีที่
สอง สถานที่คือผับแห่งหนึ่ง**

วันนั้นผมในวัยสิบเก้าปี เพิ่งจับได้ว่าแฟนหนุ่มที่คบกันมา
ตั้งแต่อยู่ปีหนึ่ง นอกใจไปหาดาวคณะบัญชี ผมไว้วางใจในตัวแฟนเสมอ
มา ทุ่มเทให้แก่ความรักครั้งนี้มากกว่าที่เคยให้ใคร แต่ไม่คาดคิดว่า
สุดท้ายมันจะจบลงตรงที่เขาทิ้งผมไปหาคนอื่นเหมือนอย่างที่แฟน
คนก่อน ๆ ของผมเคยทำ เลยเกิดอาการฮีรต์หนักจนต้องหันไปพึ่ง
แอลกอฮอล์

ผมตัดสินใจไปผับคนเดียว จำได้ว่าวันนั้นผมนั่งดื่มเหล้าไป
เรื่อย ๆ ยิ้มเยาะให้แก่ความโง่เขลาของตัวเองที่โดนหลอกมานาน มี
คนเข้ามาขอชนแก้วกับผมเป็นระยะ ๆ แต่ผมไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะ
สนทนากับใครทั้งสิ้น

ท่ามกลางแสงสีชวนเวียนหัวและเสียงเพลงอีกทีที่รบกวนกาย
ผมรู้สึกได้ถึงสายตาของใครบางคนที่จับจ้องมาสักพักใหญ่ ตอนแรก
ผมไม่สนใจที่จะหันไปมอง แต่พอนานเข้าฝ่ายนั้นก็ยังไม่ถอนสายตา
ออกไปสักที ผมจึงหมดความอดทนแล้วหันไปมอง

เขาเป็นชายหนุ่มอายุรุ่นราวคราวเดียวกับผม แต่งตัวดี
หน้าตาดีมาก พอเห็นว่าผมหันไปมองริมฝีปากหยักก็กระตุกยิ้มขึ้น
เล็กน้อย ดวงตาเฉียวคมคู่นั้นเป็นประกายแพรวพราว สายตาที่ใช้
มองผมแฝงด้วยเลศนัย ผมไม่ได้ไว้ใจเพียงขนาดมองสายตาผู้ชาย
ด้วยกันไม่ออก ผมรู้ทันทีว่าอีกฝ่ายกำลังสนใจผมในแง่ใด และมัน
ทำให้ผมที่กำลังนึกอยากประชดชีวิตรักตัวเองเกือบจะเดินเข้าไปขอ
ชนแก้วกับเขาเล่น ๆ

ถ้าไม่ใช่เพราะในวินาทีถัดมา ผมสังเกตเห็นว่าเขากำลังโอบ
หญิงสาวหน้าตาสะสวยไว้ในอ้อมแขน

ผมนั่งสังเกตอยู่ครู่หนึ่ง พอเห็นหญิงสาวคนนั้นสะกิดแขนและ
อีกฝ่ายหันกลับไปมองเธอ เห็นกิริยาใกล้เคียงสนิทสนมถึงขั้นดูตกปาก
กัน ผมก็ส่งเสียง “ฮึ” ออกมา

ผมหันหน้าไปมองทางอื่น ความสนใจใดๆ ที่เคยมีในตอนแรก
แปรเปลี่ยนเป็นความไม่ชอบใจในทันที

มีคนมาด้วยแล้วยังจะมีหน้ามามองชาวบ้านอีกหรือ ผมว่า
มันทุเรศนะ

ผมเลิกสนใจแล้วนั่งดื่มเหล้าต่อไปเรื่อยๆ ผ่านไปครู่หนึ่งผม
เกิดอยากเข้าห้องน้ำจึงลุกจากเก้าอี้มุ่งหน้าไปยังห้องน้ำของร้าน
ฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำให้ผมเดินโซเซ แต่ก็พยามตัวเองไปจัดการธุระของ
ตนได้สำเร็จ

ขากลับตอนเดินออกมาจากห้องน้ำ อยู่ๆ โลกของผมก็เอียง
วูบ ผมยืนโอนเอนทำท่าจะล้ม แต่มือของใครคนหนึ่งก็ช่วยแขนผม
ไว้ได้ทันก่อนที่ผมจะล้มลงไปจริง ๆ

“ระวังหน่อยครับ” เสียงทุ้มตืดแหบเล็กน้อยที่ไม่เคยได้ยินมา
ก่อนดังขึ้น

ผมเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของมือที่ช่วยผมไว้ ก่อนจะขมวดคิ้ว
เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายคือคนเดียวกับที่จ้องผมตอนนั่งดื่มเหล้า

“ขอบคุณ” ผมพูดออกไป ต่อให้ไม่ชอบหน้า แต่ผมก็ไม่ได้เสีย
มารยาทถึงขนาดจะไม่เอ่ยขอบคุณคนที่มาช่วย

ผมพยายามจะดึงแขนตัวเองออกจากมืออีกฝ่าย แต่มือหนา
ของคนที่ตัวสูงใหญ่กว่าผมหลายเซนติเมตรกลับจับแขนผมไว้ไม่ยอม
ปล่อย ทั้งยังรั้งตัวผมเข้าไปใกล้ ริมฝีปากหยักเหี้ยมดรอวยิ้มออกมา
ดูทั้งมีเสน่ห์และน่าอันตรายไปพร้อม ๆ กัน

“เดินไหวหรือครับ ให้ผมไปส่งไหม” เขาถาม แต่ผมสะบัดแขน

ออก ดวงตาที่เริ่มพร่าเลือนจ้องมองคนตรงหน้าอย่างไม่พอใจ

“ไม่ต้อง!” ผมกระซกเสียงแล้วเดินหนีไป รีบออกจากร้าน
หมดอารมณ์เต็มเหล่าโดยสิ้นเชิง

ผมต้องมานั่งเต็มเหล่าเพราะเจอไอ้ผู้ชายห่วยๆ นอกใจ มา
ผับก็ยังไม่เจอผู้ชายเจ้าชู้หน้าม่ออีก

ชีวิตผมนี่มันตกลงร้ายดีจริง ๆ

ผมคิดว่าคงจะไม่ได้เจอผู้ชายคนนั้นอีกแล้ว จนกระทั่ง
สองเดือนถัดมาผมก็เห็นเจตยีนอยู่กับใครคนหนึ่งใต้หอพัก ผมอึ้ง
ไปนิด ๆ เมื่อเห็นหน้าอีกฝ่ายเพราะจำได้ว่าเขาคือคนที่เคยเจอกัน
ในผับ เจตแนะนำว่าเป็นเพื่อนสนิทที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่อนุบาล
ชื่อคิง ดูจากแวตตาที่เพื่อนของเจตใช้มองผมแล้ว ท่าทางเขาก็คงจะ
จำผมได้เช่นกัน

“ยินดีที่ได้รู้จัก” คิงส่งยิ้มให้ผม แวตตาที่สื่อออกมาจากดวงตา
คมคู่นั้นยังคงเหมือนคืนที่เราเจอกันที่ผับ มันเป็นประกายพราว
ระยับตามประสาผู้ชายที่ชอบหวานเสน่ห์ รอยยิ้มมุมปากของอีก
ฝ่ายก็ดูเหมือนจงใจกว่นประสาทักกันอย่างไรชอบกล

ผมส่งเสียงอือเบา ๆ แล้วขอตัวกลับไปขึ้นห้องพัก ปล่อยให้เจต
ยีนคุยกับเพื่อนมันไป ยอมรับว่าผมมีอคติกับคิงเอามาก ๆ เพราะ
ผมไม่ชอบผู้ชายเจ้าชู้ พ่อแท้ ๆ ของผมไปมีเมียน้อยจนทะเลาะกับ
แม่และหย่าขาดจากกัน บรรดาแฟนเก่าของผมที่เลิกรักกันไปก็เพราะ
ผู้ชายพวกนั้นไม่รู้จักพอ

แต่นั่นก็เป็นแค่เพื่อนของเพื่อนสนิท ถึงอย่างไรก็ไม่ได้เรียน
มหาวิทยาลัยเดียวกัน คงไม่ได้เจอกันบ่อย ๆ ผมไม่จำเป็นต้องเก็บ
เรื่องนี้มาใส่ใจ

แต่ผมก็ไม่ได้คาดคิดว่าพอเรียนจบมา ผมกับคิงจะต้องมา
ทำงานที่บริษัทเดียวกัน

ผมเข้ามาสมัครงานที่บริษัทนี้ตามคำชักชวนของเจต แต่เจตไม่ได้บอกผมว่าคิงก็ทำงานอยู่ที่นี้ด้วย ตอนแรกผมตกใจนิดหน่อยที่ต้องมาเจอหน้ากันอีกครั้งหลังจากผ่านมานับปี และในเมื่อรู้สึกไม่ถูกชะตา ผมจึงพยายามไม่พูดคุยอะไรกับมันมากนัก แต่คิงไม่คิดแบบเดียวกันกับผม ยิ่งผมแสดงท่าทีชัดเจนว่าไม่อยากอยู่ใกล้ มันก็ยิ่งหาเรื่องกวนตีนผมไม่เว้นแต่ละวัน

ผมพยายามจะปล่อยวางไม่ใส่ใจเพราะเห็นแก่เจต ไม่อยากให้เจตหนักใจที่เพื่อนสนิททั้งสองคนไม่ชอบชู้หน้ากัน แต่คิงมันไม่ให้ความร่วมมือสักนิด มันเป็นคนกวนตีนและชอบเอาชนะ ยิ่งเห็นผมไม่ชอบมันก็ยิ่งหาเรื่อง และผมก็ไม่ใช่คนที่จะสามารถนั่งนิ่งๆ ปล่อยให้มันแกล้งผมอยู่ฝ่ายเดียวได้ด้วย ตั้งแต่เข้ามาทำงานที่บริษัทนี้ได้เกือบสามปี ความสัมพันธ์ของผมกับมันจึงเป็นแบบนี้มาโดยตลอด

แล้วก็คงจะเป็นแบบนี้ตลอดไป ตราบใดที่มันยังไม่ยอมหยุดกวนตีนผม

เวลาเก้าโมงเช้า หลังจากเลยเวลาเช้างานมาได้ครึ่งชั่วโมง ผู้จัดการใหญ่กับพี่บาสก็พาเด็กฝึกงานคนใหม่เข้ามาแนะนำตัว ผมพิจารณาเด็กฝึกงานในความดูแลคนใหม่ที่ยืนอยู่หน้าห้อง เด็กหนุ่มร่างสูงใหญ่ในชุดนักศึกษาแนะนำตัวเองว่าชื่อไม้ หน้าตาดีมากจนทำให้สาว ๆ หลายคนในแผนกส่งเสียงหวีดเบา ๆ เพราะรอยยิ้มและแววตาที่ดูสุภาพอ่อนโยนราวกับคุณชายในตระกูลผู้ดีเก่าของเด็กฝึกงานคนนั้น แต่สิ่งที่ทำให้ผมรู้สึกผิดสังเกตก็คือเด็กคนนั้นจ้องมายังทิศทางที่พวกผมนั่งอยู่ไม่วางตา

ผมเหลือบมองเจตที่นั่งข้าง ๆ และกำลังพยายามชะเง้อค้อมองคนที่ยืนอยู่หน้าห้องให้ถนัด ๆ ลางสังหรณ์บอกว่าไม่กำลังมองเพื่อนผมอยู่

“ยังงี้ก็ฝากดูน้องด้วย แล้วนี่ใครรับผิดชอบน้องฝึกงาน” เสียงผู้จัดการใหญ่ถาม

ผมกำลังจะยกมือ แต่แล้วเสียงหัมแหบของใครบางคนก็ซิงตบออกไปก่อน

“นี่เป็นคุณเจตนิพัทธ์ครับ”

ผมหันไปมองหน้าคนพูด เห็นไอ้คิงยกคิ้วหลิวตาให้เจตที่ทำหน้าเหวอ ก่อนที่ดวงตาคมคู่นั้นจะเบนมาสบสายตาผมแล้วกระตุกยิ้มกวนบาทาส่งมาให้

มันเป็นบ้าอะไรขึ้นมาอีกวะ

เพราะอยู่ต่อหน้าผู้จัดการใหญ่ผมจึงตัดสินใจเงียบไปก่อน รอให้ผู้จัดการใหญ่ออกไปแล้วค่อยว่ากันอีกที

เมื่อผู้จัดการใหญ่พูดฝากฝังไม้เสร็จ พี่บาสก็พาไม่เดินเข้ามาหา ยิ่งเด็กคนนั้นเดินเข้ามาผมก็ยิ่งเห็นว่า แววดตาของเขาที่เข้มองเพื่อนผมเต็มไปด้วยความนุ่มนวลมากเกินกว่าคนที่เพิ่งเคยพบหน้ากันครั้งแรกจะมองกัน ตอกย้ำกลางสังหรณ์ของผมว่าเด็กคนนี้อาจจะสนใจเพื่อนผมเข้าให้แล้ว

“ทำตัวสบาย ๆ เออแล้ววี้... พี่ไม่ใช่พี่เลี้ยงเราหรอคะ เมื่อกี้เพื่อนมันแก๊ง คนที่เป็นพี่เลี้ยงเราคือ--”

“บอกผู้จัดการไปแล้วก็ตามนั้นแหละ มึงดูแลน้องไปเลยแล้วกัน” ผมบอกเจตที่ยืนอ้าปากพะงาบ ๆ

เพื่อนของผมชื่อเกินไป ผมจึงมักกังวลว่าจะมีใครเข้าหามันเพื่อหวังผลประโยชน์อีกหรือเปล่า แต่พอพิจารณาดูแล้วผมก็ยอมปล่อยผ่านยกไม้ให้เจตเป็นคนเอาไปดูแล เพราะเห็นว่าเด็กคนนั้นทำทางจะสนใจเจตเอามาก ๆ เจตเองก็ยังไม่มึนแพน ผมไม่ม่ออยากตั้งแง่และมองไม่ในทางไม่ดีมากจนเกินไป จึงลองเปิดโอกาสให้ไม่ได้ใกล้ชิดกับเจตมากขึ้น

“มึงเอาดีเจต จะได้มีคนช่วยงานไง” คู่ปรับผมเอ่ยสนับสนุน

ประโยคนั้นทำให้ผมคิดว่ากระตุก ตั้งใจว่าต่อจากนี้คงต้องจับตาดูไม้ตลอดเวลา ถึงแนวตาของไม้จะดูจริงใจ ไม่ใช่พวกเจ้าแผนการ แต่ผมก็ยังไม่วางใจทั้งหมด คนเรารู้หน้าแต่ไม่รู้ใจ ไหนจะการที่ไอ้คิงดูจะกระตือรือร้นโยนเด็กคนนี้ไปให้เจตอีก นั่นยิ่งทำให้ผมรู้สึกไม่ไว้ใจขึ้นมาแบบแปลก ๆ

ผมไม่รู้ว่ามันคิดจะทำอะไรแผลง ๆ อีกหรือเปล่า

ตลอดการทำงานทั้งวัน ผมคอยจับตามองไม้ ผมผ่านประสบการณ์เรื่องความรักมามากพอจะมองออกได้อย่างรวดเร็วว่าไม้กำลังพยายามเข้าหาเจตตลอดเวลา และยังชัดเจนขึ้นเมื่อไม้อาสาไปส่งเจตที่คองโคในวันนี้

“คอนโดผมก็อยู่ลาดกระบัง ผมมีรถครับ ไหน ๆ ก็กลับบ้านทางเดียวกัน ให้ผมไปส่งทุกวันก็ได้นะครับพี่เจต”

“เฮ้ย ไม่เอา ๆ เกรงใจ”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ ยังไงก็ไปทางเดียวกันอยู่แล้ว ผมไปส่งได้ครับ”

“แต่พี่ว่า---”

“ไปดิเจต มึงชอบบ่นว่าคาร์ตไฟฟ้ามันแพงไม่ใช่เหรอ นี่ใจประหยัดคาร์ต” ไอ้คิงพูดขึ้นมาอีกครั้ง จนเจตเกิดอาการลึ้งเลลสุดท้ายก็ยอมติดรถไม้กลับบ้าน

ผมบอกลาเจตกับไม้แล้วเดินไปยังลานจอดรถภายในตึก โดยมีร่างสูงใหญ่ของคนที่ผมไม่ถูกชะตาด้วยเดินฮัมเพลงอยู่ด้านหน้าผมด้วยท่าที่สบายอารมณ์ ยิ่งมองก็ยิ่งขัดหูขัดตา

ผมเร่งฝีเท้าเดินตาม ก่อนจะเปิดฉากถามทันที

“มึงกำลังทำอะไร” ผมถามเสียงเครียด

ไอ้คิงซึ่งกำลังปลดล้อกรรตตัวเองที่จอดอยู่ข้าง ๆ รถโตโยต้ายาริสสีเงินของผมหันมามอง แล้วถามกลับหน้าซื่อ

“กูก็กำลังปลดล้อกรรตไง ทำไมครับ”

คูมันติ กวนตินขนาดไหนล่ะ

“กฎหมายถึงที่มีงบอกผู้จัดการว่าเจตเป็นพีเลี้ยงไม้ ทั้งยังยูให้
ไม่ไปส่งเจตที่คองโคอีก” ผมสูดลมหายใจเข้าออกลึกๆ พยายาม
ไม่ใส่ใจกับคำตอตอบไร้สาระนั้น

คนถูกถามคลี่ยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมา พนางสาวทำเดินเข้ามาใกล้
“ทำไม มึงสนใจน้องมันหรือ ตาถึงนี่”

“อย่ามากวนตินกู มึงคิดจะทำอะไร” ผมเริ่มกระซากเสียง

“ใจเย็นสิครับคุณอนล เครียดมาก ๆ เดี่ยวหน้าแก่นะ”

“คิง!” ผมเรียกชื่อมันอย่างเหลืออด แต่เจ้าของชื่อกลับยิ้ม

พรายราวกับพึงพอใจที่เห็นผมโมโห

“เอื้อ เวลา มึงหงุดหงิดนี่ตลกดีวะ ฮ่า ๆ ๆ”

ฝ่ามือหนายกขึ้นตบไหล่ผม ผมสะบัดหนี แต่มันกลับจับไหล่
ผมไว้แล้วดันผมไปจนแผ่นหลังชนประตูรถ แล้วเดินเข้ามาประชิดตัว
ผม เท้าสองแขนลงบนตัวรถ กักผมไว้ในวงแขนของมัน

“อย่าเพิ่งโมโหสิครับ” มันเอ่ยยิ้ม ๆ พนางยื่นหน้าเข้ามาใกล้
ผมถลึงตาใส่ทันที

“จู้ ๆ เข้าใกล้หน่อยไม่ได้เลย หวงตัวจริง ๆ นะมึงนี่”

อีกฝ่ายพูดในระหว่างที่ผมพยายามจะผลักมันออกไป ถึงลาน
จอดรถจะค่อนข้างมืด แต่ผมก็ไม่ต้องการให้มีใครบังเอิญมาเห็นแล้ว
เอาไปพูดแปลก ๆ อีกอย่าง...ผมก็ไม่อยากที่จะอยู่ใกล้มันแม้แต่นิด
เดียวด้วย

“ถอยออกไป” ผมดันไหล่มันพร้อมกับเอ่ยเสียงเย็น แต่ร่าง
หนักกลับไม่ขยับเขยื้อนเลยแม้แต่น้อย ยิ่งเลื้อนโบหน้าเข้ามาใกล้
กว่าเดิมจนปลายจมูกโด่งของอีกฝ่ายคลอเคลียอยู่ข้างกกหูของผม

“เรื่องไอ้ไม้อะ กูเห็นน้องมันดูสนใจไอ้เจต เลยช่วยสงเคราะห์
นิด ๆ หน่อย ๆ ก็แค่นั้น” น้ำเสียงยียวนกวนประสาทดังแผ่วเบาอยู่
ข้างหู และผมก็ต้องชะงักเมื่อมันเอ่ยประโยคต่อมา

“แต่นั้นก็ไม่ใช่สาเหตุหลักหรอกนะ”

“...”

“จริงๆ คือไม่มันหล่อว่ะ กล้วยไม่ยอมให้มันอยู่ใกล้มึง”

ดวงตาสีนิลที่เต็มไปด้วยประกายหยอกเย้าของอีกฝ่ายสบกับตาผมชั่วคราว ก่อนเลื่อนสายตามาจับจ้องที่ริมฝีปากผมอย่างจริงจัง ผมแหม้มปากแน่นเมื่อได้ยินประโยคที่มันพูดขึ้น

“กูหึงอะครับ”

ถ้าสาว ๆ คนไหนได้มาเห็นสีหน้าท่าทางของมันในตอนนี้อธิบายทั้งร้อยคนหน้าแดงทำตัวไม่ถูกด้วยความเขินอาย แต่ไม่ใช่กับผมที่รู้จักมันมาหลายปี ผมรู้ดีว่าที่มันทำอยู่ไม่มีจุดประสงค์อื่นใดนอกจาก...

“กวนตีน!”

ผมผลักไหล่มันสุดแรงแล้วกระชากประตูรถตัวเองให้เปิดออกไต่คิงเซไป เมื่อมันตั้งหลักได้ก็ยั้งยืนหัวเราะอยู่ข้าง ๆ รถผม เห็นแบบนั้นผมก็รีบสตาร์ทรถ แล้วขับออกไปจากลานจอดรถทันที

ในความสัมพันธ์แบบไม่ชอบชู้หน้าของผมกับมันทำให้พวกเรารู้จักนิสัยของกันและกันไปโดยปริยาย คิงมันเป็นคนเจ้าชู้ปากหวานที่รู้จักดึงเส้นของตัวเองออกมาใช้ และหลาย ๆ ครั้งมันก็มักจะกวนตีนผมด้วยท่าทางแบบนี้ เพราะมันรู้ว่าผมไม่ชอบผู้ชายเจ้าชู้มากขนาดไหน

ผมไม่เคยเชื่อคำพูดของมันเลยสักครั้ง คิงมันไม่ได้ชอบผมหรอก มันไม่เคยชอบใครสักคนจริงๆ ด้วยซ้ำไป ถึงผมจะคบกับใครได้ไม่นาน แต่ผมจริงจังกับทุกคนที่ผมคบด้วยเสมอ ทว่าไต่คิงไม่ใช่แบบนั้น มันแค่ลอยชายไปวัน ๆ ไม่เคยคิดจะคบกับใครจริงจัง พอเบื่อใครก็สลัดทิ้งไปไม่ต่างกับพวกแฟนเก่าของผม

ผมเปลอกำพวงมาลัยรถแน่นจนข้อนิ้วมือซีดขาว เมื่อมองกระจกมองหลังก็เห็นรถฮอนด้าชีวิตีสีดำของอีกฝ่ายตามหลังกา รถ

คิงแล่นมาจอดเทียบติดไฟแดงอยู่ข้างๆ รถผม ไม่นานโทรศัพท์ที่วางอยู่บนคอนโซลก็ส่งเสียงแจ้เตือนข้อความเข้า

‘เงินจนขับรถหนีเลยเหวอครับคุณอนนต์’

เงินบ้านมิ่งลิ!

ผมกดปิดโทรศัพท์พลงเหลือบไปมองรถคันข้างๆ มันติดฟิล์มรถยนต์ดำมืดจนมองไม่เห็นภายในเลยก็จริง แต่ผมพอจะจินตนาการรอยยิ้มกวนตีนของคนขับออก

ผู้ชายกวนประสาทคนนี้ ผมคงไม่มีวันญาติกับมันได้ง่ายๆ ไม่มีทาง

EP2

สิ่งที่เรียกว่าความอ่อนแอ

ตั้งแต่วัยเด็ก ผมใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยวเสมอมา

ผมเป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัวฐานะปานกลาง ครอบครัวหนึ่ง พ่อเป็นตำรวจ แม่เป็นพนักงานบริษัท ฟังดูแล้วก็เป็นครอบครัวธรรมดาทั่วไป ในฐานะลูกชายคนเดียวผมน่าจะเป็นที่รักของพ่อแม่ ได้รับการประคบประหงมดูแลอย่างดี ผมน่าจะมีความสุขเหมือนกับเด็กคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกัน ถ้าไม่ใช่เพราะปัญหาในชีวิตคู่ของพ่อกับแม่ที่ทำให้พวกเขาทะเลาะกันอย่างรุนแรง ส่วนผมในวัยไม่ถึงสิบขวบก็ได้แต่ตัวสั่นงันงกด้วยความตกใจ ยืนมองบุปผาริตัวเองตะโกนด่าว่าอย่างขาดเสียเทเสียใส่กันแทบทุกวัน

เด็กประถมอย่างผมไม่อาจเข้าใจผู้ใหญ่ได้มากนัก แต่สามารถจับใจความในสิ่งที่พวกเขาเถียงกันได้ พ่อของผมนอกจากแม่ไปมีผู้หญิงใหม่ พ่อแม่จับได้ก็โวยวาย อาละวาด ร้องไห้ด้วยความเจ็บแค้น ในที่สุดหลังจากผ่านไปครึ่งปีที่ผมกลับมาจากโรงเรียนแล้วต้องได้ยินเสียงกันด่าทุกวัน พ่อกับแม่ของผมก็จดทะเบียนหย่าแล้วแยกทางกันไป

ความจริงพวกเขาคิดจะหย่าขาดกันตั้งแต่เดือนแรกก็แทบได้
ว่าพ่อไปมีผู้หญิงอื่นแล้วด้วยซ้ำ แต่ที่ไม่ยอมจดทะเบียนหย่ากัน
เสียก็เพราะมีผมเป็นอุปสรรค ผมจำเป็นต้องไปอยู่ในความดูแลของ
ใครสักคนและพวกเขาก็ตกลงกันไม่ได้ ต่างฝ่ายต่างพยายามโยนผม
ให้ไปอยู่กับอีกฝ่าย และมันก็จบลงที่พ่อผมได้รับอิสรภาพ ส่วนแม่
ต้องรับภาระอย่างผมมาเลี้ยงดูให้เติบโตต่อไป

วันที่แม่พาผมย้ายออกจากบ้านของพ่อ ผู้ชายที่ให้กำเนิดผม
ดูยินดีปรีดาเป็นอย่างยิ่ง เขาไม่แม้แต่จะขายตามองผมเลยด้วยซ้ำ
ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ผมก็ไม่เคยได้เจอหน้าพ่ออีก และคิดว่าเขาก็
คงจะยินดีที่ไม่ต้องเจอหน้าผมด้วยเช่นกัน

สองแม่ลูกเริ่มต้นชีวิตใหม่ในห้องเช่าเล็ก ๆ แห่งหนึ่งย่าน
ใจกลางเมือง พ่อไม่ได้สนใจสิ่งอะไรผมอีก ทำให้แม่ต้องเป็นคน
รับผิดชอบค่าใช้จ่ายแต่เพียงผู้เดียว ซึ่งนั่นคงจะทำให้แม่เหนื่อยกับ
การหาเงินมาเลี้ยงผม แม่จึงระบายนามณ์ด้วยการตรวจผมอยู่
บ่อย ๆ ผมได้แต่นั่งเงิบ ๆ ไม่กล้าพูดอะไรเพราะกลัวจะถูกแม่เกลียด
เด็กอายุไม่ถึงสิบขวบในตอนนั้นหวาดกลัวการถูกทอดทิ้งเป็นอย่าง
มาก ผมจึงพยายามเป็นเด็กดี ตั้งใจเรียน พยายามทำให้แม่ภาคภูมิใจ
ในตัวผม

ผมเหลือแม่แค่คนเดียว และผมก็ไม่อยากถูกแม่ทิ้งเหมือนที่
พ่อทิ้งผมไป

ผมกับแม่อยู่ด้วยกันสองคนราว ๆ หนึ่งปีได้ จนกระทั่งวันหนึ่ง
แม่กลับมาจากที่ทำงานพร้อมกับผู้ชายคนหนึ่งที่ผมไม่เคยเห็นหน้า
ผู้ชายคนนั้นบอกให้ผมเรียกเขาว่าพ่อ และแม่ก็บอกว่าคนคนนี้เป็น
คนที่แม่จะแต่งงานด้วย

หลังจากหย่าขาดกับพ่อผมได้หนึ่งปี แม่ก็แต่งงานใหม่ เริ่มต้น
ชีวิตใหม่ ผมได้ย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านของพ่อคนใหม่ซึ่งเป็นตึกแถว
สามชั้นย่านชานเมือง ไม่เหมือนห้องเช่าเล็ก ๆ ที่ผมเคยอยู่ ตอน

แรกผมดีใจมากเพราะคิดว่าแม่มีความสุขแล้วแม่ก็คงจะกลับมา พุดจาตี ๆ กับผมเหมือนเมื่อก่อน แต่ตอนนั้นผมไร้เดียงสาเกินไป ผมประเมินค่าตัวเองสูงเกินไป

แม่ไม่ได้ตำหนิอีก ไม่ตี แม่ไม่ได้สนใจผมอีกเลยต่างหาก และ มันก็ยิ่งชัดเจนมากขึ้นเมื่อแม่มีลูกคนใหม่กับพ่อเลี้ยงของผม ณ ตอน นั้น ผมที่อยู่ชั้นมัธยมปีที่สองจึงเข้าใจชัดแจ้งว่าตนอยู่ในสถานะใด ในสายตาแม่

รอยต่างพร้อยจากชีวิตเก่า? กาฝาก? ถ้าไม่ใช่ก็น่าจะใกล้เคียง นั้นละ

แม่ไม่เคยสนใจว่าผมจะกลับบ้านมีค่าขนาดไหน ไปทำอะไร กับใคร ในสายตาแม่มีแต่พ่อเลี้ยงกับลูกสาวคนใหม่ น้องสาวต่าง พ่อของผมกำลังอยู่ในวัยน่ารักน่าชัง ส่วนผมเองก็ขึ้นชั้นมัธยมต้น เข้าเรียนในโรงเรียนชายล้วนแห่งหนึ่ง และเริ่มค้นพบว่าตัวเองไม่ได้ ชอบผู้หญิง

“นั่นใคร!” เสียงแม่ตวาดถามดั่งลั่น หลังจากที่ผมกลับมาจาก โรงเรียนในวันหนึ่งด้วยการขอนมอเดอไรซ์เพื่อนชายกลับมาบ้าน

ผมนั่งเลออยู่ชั่วคราวก่อนตอบ “เพื่อนครับ”

“เพื่อนที่เหนยจับมือกันอยู่ตั้งนานสองนาน แกคิดว่าแม่โง่ หรือไง!”

แม่ไม่เชื่อผมเลยแม้แต่น้อย ก็สมควรอยู่หรอก เพราะดูจาก มุมไหนก็คงไม่เหมือนเพื่อนกันจริง ๆ นั้นแหละ

“แม่ไม่เคยสอนให้แกวิปริตผิดเพศแบบนี้! เอ๊ย แกเป็นผู้ชาย นะ! ผู้หญิงบนโลกมีให้เลือกตั้งเยอะตั้งแยะทำไมไม่ชอบ! คิดบ้าง ไหมว่าถ้าคนอื่นมาเห็นแล้วแม่กับพ่อจะขายชี้น้ำขนาดไหน เลิกบ้า ชะ แล้วไปเลิกกับมันเดี๋ยวนี้!”

ไม่ใช่แค่ครั้งนี้ที่พายุอารมณ์จากแม่ผู้ให้กำเนิดพัดกระหน่ำเข้า ไล่ ผมยืนนิ่งอยู่ท่ามกลางคลื่นลมด้วยความรู้สึกว่างเปล่า นับตั้งแต่

แต่งงานใหม่ ดูเหมือนว่านี่จะเป็นเรื่องแรกและเรื่องเดียวที่แม่ให้ความใส่ใจผม

แม่รับไม่ได้ที่ลูกชายคนเดียวชอบผู้ชายด้วยกัน ทุก ๆ วันผมจะเจอคำก่นด่า คำสั่งให้เลิกกับแฟน แต่เด็กวัยรุ่นอายุสิบสี่ปีเข้าสู่ช่วงวัยต่อต้านอย่างเต็มตัว ถึงแม่จะพยายามสั่งสอนอย่างไร แต่ผมก็ปล่อยทุกอย่างให้เป็นแบบเดิมต่อไปโดยไม่คิดจะแก้ไข เพราะผมไม่สามารถห้ามความรู้สึกของตัวเองได้เช่นกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างผมกับแม่ดึงลงเหวนับแต่นั้นเป็นต้นมา โชคดีดีที่แม่ไม่ได้ใจร้ายกับเด็กคนหนึ่งที่ตัวเองคลอดออกมาขนาดนั้น แม่ยังสงเสียดให้ผมเรียนหนังสืออยู่ เพียงแต่ไม่เคยสนใจถามไถ่ ไม่เคยสนใจความรู้สึกของผม นอกจากคำกำชับเสียงหัวนว่าให้ทำตัวดี ๆ อย่าทำให้พ่อเลี้ยงหนักใจ แล้วผมก็ไม่เคยได้รับความสนใจใดๆ จากแม่อีก กลับเป็นพ่อเลี้ยงต่างหากที่ให้ความใส่ใจในตัวผม และยิ่งผมเติบโต พ่อเลี้ยงก็ดูจะใส่ใจผมมากขึ้นทุกวัน

ใส่ใจมากเกินไป

ปึน ๆ!

เสียงบีบแตรจากรถคันหลังดึงผมให้ออกมาจากภวังค์ ผมเหลือบมองไฟจราจรซึ่งเปลี่ยนเป็นสีเขียวตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่ทราบแล้ว รีบเหยียบคันเร่งให้รถพุ่งตัวออกไป ผมขับต่อไปเรื่อย ๆ ไม่นานก็เลี้ยวรถเข้าไปยังตึกจุดหมายปลายทาง

...

เสียงปลดล็อกประตูด้วยคีย์การ์ดดังขึ้น ประตูห้องหนึ่ง ในคอนโดมิเนียมย่านสาทรถูกเปิดออก แสงไฟนีออนสว่างวาบทันทีที่นิ้วของผมแตะสวิทช์ไฟ เผยให้เห็นห้องพักขนาดสามสิบหกตารางเมตรซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของผมมาได้สามปีกว่าแล้ว ผมวางกุญแจรถกับโทรศัพท์ลงบนโต๊ะรับแขกกลางห้องตัวลงนั่งบนโซฟา หลังตาลงท่ามกลางความเงิบงันของห้องพัก

ความเจียบคือสิ่งที่ผมคุ้นเคยกับมันดี มันคือสิ่งที่ทำให้ผมรู้สึกสงบและสบายใจมากขึ้น ความเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานมาตลอดทั้งวันค่อยๆ เบาลงในยามที่ผมนั่งหลับตา ปล่อยให้สายลมเย็นจากเครื่องปรับอากาศพัดผ่านร่างกายไป

ผ่านไปครู่หนึ่งผมจึงลืมตาขึ้น หยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาเปิดเครื่อง เช็กดูว่ามีใครโทร. หาระหว่างที่ปิดเครื่องไปหรือไม่ แกวตขาของผมไว้ความรู้สึกขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นสายที่ไม่ได้รับห้าสายแสดงขึ้นมาบนหน้าจอ

‘แม่’

ถ้าเป็นลูกบ้านอื่นก็คงจะกระดือหรือวันรีบโทร. กลับไป แต่ผมกลับนิ่งเฉยอยู่อย่างนั้นครู่ใหญ่ ผมกดเข้าไปดูในแอปพลิเคชันไลน์ ก่อนจะพบว่าไม่ผิดไปจากที่คาดคิด มีข้อความจากแม่ที่ผมยังไม่ได้เปิดอ่านตั้งขึ้นมา

‘ทำอะไรอยู่ ทำไมไม่รับสาย’

‘แกไม่รับก็เรื่องของแก แต่โอนเงินมาให้แม่สามพันด้วยเดี๋ยวนี้เงินไม่พอใช้’

‘โผล่หัวมาที่บ้านบ้างละ พ่อแถมถามหาทุกวัน น่ารำคาญ’

ผมได้แต่แค่นยิ้มขณะจ้องข้อความที่ถูกส่งมา นิ้วเลื่อนไปกดเข้าแอปพลิเคชันอินเทอร์เน็ตแบงกิงโอนเงินไปตามคำสั่ง หน้าจอดับวูบลงเมื่อผมกดปิดเครื่องโทรศัพท์หลังจากโอนเงินเสร็จ ผมวางมันลงบนโต๊ะอีกครั้ง ส่งเสียง “ฮึ” ในลำคอเบาๆ

ตั้งแต่ขึ้นมหาวิทยาลัยผมก็ออกมาอยู่ข้างนอก แม้กระทั่งช่วงปิดเทอมผมก็ไปทำงานพาร์ทไทม์หาเงินมาจ่ายค่าหอเพื่ออยู่ตามลำพัง ในขณะที่เจตซึ่งเป็นรูมเมตกลับไปอยู่บ้าน ผมแทบจะไม่ได้กลับไปเหยียบบ้านหลังนั้นอีกเลย แม้จะมีใครบางคนอยากให้ผมกลับไปซะเหลือเกิน ถ้าไม่จำเป็นผมก็ไม่เคยคิดจะกลับไปทีนั้นอีก ต่อให้กลับไปแค่วันที่ชั่วโมงผมก็ไม่อยากไปอยู่ดี

ถึงผมจะอยู่อย่างโดดเดี่ยวตามลำพัง แต่มั่นก็ดีกว่าการกลับไปนั่งเป็นตุ๊กตาอะไรสักอย่างในบ้านของคนอื่น

ผมถอนหายใจขณะลุกขึ้นจากโซฟา ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตที่สวมมาทั้งวันออกพลงเดินไปหยิบผ้าเช็ดตัวในตู้เสื้อผ้าแล้วหายเข้าไปในห้องน้ำ

ผมหลับตาลง ปล่อยให้สายน้ำเย็น ๆ จากฝักบัวไหลรดร่างกายเปลือยเปล่าของผมตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า หวังให้มันชะล้างบางสิ่งที่กำลังกัดเซาะหัวใจจนทำให้ผมรู้สึกเหน็ดเหนื่อยออกไป

แค่ชั่วครวาก็ยังดี

ถ้าจะพูดถึงชีวิตการทำงานของผม มันก็ไม่ได้มีอะไรหรือ หวานนัก เป็นพนักงานในบริษัทเอกชนที่ยังอยู่ในระดับ SME¹ เงินเดือนอยู่ในระดับกลาง ๆ แต่ก็ยังมากพอที่จะผ่อนค่าคอนโดรายเดือนโดยไม่เดือดร้อนได้ ส่วนชีวิตรักถึงจะแสนแสงสวย แต่ผมก็ยังได้ผลประโยชน์มาอย่างหนึ่ง คือแฟนเก่าคนหนึ่งของผมที่เป็นลูกนักธุรกิจชื่อดังซื้อรถยนต์ให้ผม หลังจากที่ผมจับได้ว่าเขาไปมีผู้หญิงคนอื่น เขาก็ยอมรับอย่างหน้าชื่นตาบาน และยการถโตโยต้ายาริสสีเงินคันนี้ให้เป็นของผมโดยไม่คิดจะทวงคืนเพื่อแสดงความ*รู้สึกผิด*

เป็นการแสดงความ*รู้สึกผิด*ที่ดูใช้เงินแก้ปัญหาได้ดีทีเดียว

ในการทำงานแต่ละวัน สิ่งที่พนักงานหลาย ๆ คนปรารถนาเป็นลำดับต้น ๆ ก็คือการได้เลิกงานตรงเวลา ไม่ต้องอยู่ทำโอทีให้

¹ กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดำเนินกิจกรรมครอบคลุมกิจการ 3 กลุ่มใหญ่ คือ การผลิต การค้า และการบริการ เป็นธุรกิจที่มีความเป็นอิสระ ไม่อยู่ใต้การควบคุมของธุรกิจหรือบุคคลอื่นบุคคลใด มีต้นทุนในการลงทุนต่ำ และมีพนักงานจำนวนน้อย (ที่มา : <https://www.moneywecan.com/type-business-sme/>)

เสียเวลาพักผ่อนอันน้อยนิดของตนไป แต่ความรับผิดชอบต่องานย่อมต้องมาก่อน ผมเองก็มีทั้งวันที่ได้เลิกงานตรงเวลาและต้องอยู่โอทีต่อเพื่อทำงานให้เสร็จตามเดดไลน์ที่เจ้านายขีดมาให้เช่นกัน อย่างเช่นเย็นวันนี้ ผมต้องอยู่ทำแบนเนอร์โพรมोटเว็บอันใหม่ให้เสร็จเพื่อส่งให้พวกโปรแกรมเมอร์อัปเดตลงหน้าเว็บไซต์ในเช้าวันรุ่งขึ้น ตอนแรกผมก็คิดว่าจะกลับไปทำต่อที่บ้าน แต่พอเห็นว่าเจตโดนพีบาสโยนงานด่วนที่พี่มิงคลทำไม่เสร็จมาให้ ผมเลยเปลี่ยนใจอยู่ออฟฟิศเป็นเพื่อนมัน

วันไหนที่ผมต้องทำโอที เจตก็มักจะอยู่เป็นเพื่อนผมเสมอแม้มันไม่ได้มีงานค้างแล้วก็ตาม พอได้กลับบ้านที่โรมันก็เฉื่อยไม่ยอมไป ผมเดาว่ามันคงกลัวว่าผมจะเหงา ถึงแม้ความจริงผมจะไม่ได้รู้สึกอะไรแบบนั้นก็เถอะ แต่การที่มีคนเป็นห่วงมันก็ทำให้รู้สึกดีเหมือนกัน

“ไม้ สรุปรูมึงอยู่จริงดิ”

เสียงคู่ปรับของผมที่วันนี้ต้องอยู่ทำโอทีเพื่อนั่งแก้บั๊กเว็บบริษัทเช่นเดียวกันดังขึ้น เบียงเบนความสนใจของผมจากงานที่ทำอยู่ให้หันไปมองเจ้าของชื่อ

“ครับ” เด็กฝึกงานคนใหม่ของแผนกเอเยंटตอบไปพร้อมรอยยิ้ม บริษัทเราไม่มีนโยบายให้เงินโอทีพนักงาน และเด็กฝึกงานก็ไม่ได้เงินในส่วนนี้เช่นเดียวกัน ผมไม่คิดว่าจะมีเด็กคนไหนอยากอยู่ทำงานต่อหรืออกใจจริงไม่คงไม่ได้อยากทำงานอะไรขนาดนั้น แค่อยากอยู่ใกล้เพื่อนผมนาน ๆ มากกว่า

ผมเข้าใจ ใคร ๆ ก็อยากหาเรื่องอยู่ใกล้กับคนที่ตัวเองชอบทั้งนั้น

“คนดีสัตย์ มึงเขียนเว็บเป็นปะวะ มาช่วยกูแก้บั๊กหน่อย”

“ไม่เป็นครับพี่ดิ้ง ขอโทษนะครับ”

“นั่งทำงานเงียบ ๆ ไปเลยมึง อย่ายุ่งกับเด็กกู”

เจตออกโรงปกป้องเด็กตัวเองเต็มที่ ส่วนผมก็นั่งทำงานต่อไป พอกำลังจะตั้งสมาธิได้ ลู ๆ ก็มีคนมาทำให้มันพังครืน

“กูมีปากทำไมจะพูดไม่ได้ครับ จะให้กูนั่งเป็นใบ้ทั้งวันแบบไอ้เอื้อหรือไง อึดอัดตายห่า”

“กูจะเจียบทั้งวันแล้วมันหนักส่วนไหนของมึงไม่ทราบ” ผมเอ๋อเสียงเย็นพลงหันไปมองหน้าคนพูด ยิ่งเห็นมันยกมูมปากขึ้นแบบกวน ๆ ผมก็ยิ่งหงุดหงิดจนต้องรีบหันไปมองทางอื่นก่อนที่จะอารมณ์เสียจนทำงานไม่ได้ นี่ขนาดผมนั่งอยู่เฉย ๆ มันก็แกว่งปากกวนโนนดินของมันมาพาดพิงผมอีก แล้วแบบนี้จะไม่ให้ผมรำคาญมันได้ยังไง

ผมเลิกสนใจไอ้คิงแล้วกลับมา นั่งทำงานต่อ เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ จนถึงราว ๆ หุ่บครึ่ง ผมก็รู้สึกถึงแรงสะกิดเบา ๆ ที่ไหล่ พอหันไปมองก็เห็นเจตชะโงกหน้ามาดูจอกคอมพ์ผม

“ถึงไหนแล้ว ให้กูช่วยปะ”

“งานมึงเสร็จแล้วเหรออ” ผมชำเลื่องมองหน้าจอกคอมพ์ของมัน ที่กลายเป็นหน้าเดสก์ทอปแทนหน้าโปรแกรมงาน

เจตพยักหน้ารับหึ๊ง ๆ แล้วตอบ “ใช่ แล้วของมึงเป็นไง ไกล่เสร็จยัง”

“ใกล้แล้ว อีกนิดเดียว มึงเสร็จงานแล้วก็รีบกลับบ้านไปเถอะ”

“...เออจั้นเหรออ”

ผมเห็นมันมีสีหน้าลังเลพลงหันไปมองด้านหลัง ผมรู้ทันทีว่ามันคิดอะไรอยู่ มันไม่อยากจะให้ผมอยู่กับไอ้คิงตามลำพัง สงสัยคงกลัวตีกันตายคาออฟฟิศละมั้ง

“กลับไปเถอะ ไม้จะได้รีบกลับไปพักผ่อนด้วย ของกูอีกไม่เกินครึ่งชั่วโมงก็คงเสร็จแล้ว” ผมย้า

เจตถอนหายใจยาว ๆ แล้วจึงยอมหันไปเก็บข้าวของบนโต๊ะตัวเอง

“กูไปแล้วนะพวกมึง เจอกันพรุ่งนี้ ขอให้งานเสร็จไว ๆ กลับบ้านกันดี ๆ ด้วย” เจตพุดไปก็มองผมกับคนที่นั่งโต๊ะด้านหลังสลบกันไปมา มั่นยิ้มแห้ง ๆ โบกมือบายบายให้แล้วเดินออกไป ไม้ยกมือไหว้ผมกับไอ้คิงแล้วเดินตามเพื่อนผมไปเช่นกัน

ความเจียบแป่ปกคลุมห้องแผนกทันทีที่สองคนนั้นเดินออกไป ภายในห้องกว้างที่เปิดไฟสว่างแค่เฉพาะบริเวณที่ยังมีคนนั่งทำงานอยู่นั้นดูว่างเปล่ากว่าเดิม เพราะทั้งห้องเหลือเพียงผมกับอีกคนซึ่งนั่งอยู่ด้านหลัง

“ไปกันหมดแล้ว เหลือแค่มึงกับกูแล้ววะ”

เสียงไอ้คิงดังขึ้นทำลายความเจียบ ผมนั่งทำงานต่อไป ไม่สนใจแม้แต่จะหันหลังกลับไปมองเพราะซีเกียจะเสวนาด้วย

“เอื้อ”

“...”

“คุณอนลครับ”

“...”

“เฮ้ย มึงจะไม่คุยกับกูจริง ๆ เหรอ หยิ่งวะ”

คนด้านหลังยังพูดมากไม่หยุดหย่อน ผมปล่อยให้มันพาล่ามต่อไป เพราะรู้ว่าถ้าขึ้นหันกลับไปต่อล้อต่อเถียงด้วยมีหวังเที่ยงคืนงานผมก็คงยังไม่เสร็จแน่ ๆ ไอ้คิงเรียกผมอีกสองสามครั้ง พอเห็นว่าผมไม่สนใจจริง ๆ มันก็เลิกเรียกแล้วกลับไปนั่งทำงานต่อ

เสียงคลิกเมาส์ผสานคลอไปกับเสียงรวัแป้นพิมพ์ดังสะท้อนไปทั่วห้องกว้างอันเจียบสงบ ผมเข้าสู่โลกส่วนตัว นั่งจดจ่ออยู่กับงานจนกระทั่งเข็มนาฬิกาบนผนังห้องชี้บอกเวลาสองทุ่ม ผมก็ผ่อนคลายหายใจยาวพลงกดเซฟงานและส่งเข้าอีเมลของฝ่ายโปรแกรม

“งานเสร็จแล้วเหรออ” เสียงโปรแกรมเมอร์ที่เหลืออยู่คนเดียวในห้องทักขึ้นทันที หลังจากที่ผมกดปุ่มส่งอีเมลไปเรียบร้อยแล้ว

ผมลุกขึ้นจากเก้าอี้พร้อมกับกดปิดคอมพิวเตอร์พลาตอป

“มึงก็เห็นเมลเข้าแล้วนี่ จะถามทำไม”

“จะกลับแล้วเหรวอะ งานกูยังไม่เสร็จเลย อยู่เป็นเพื่อนกันก่อนดิ” ไ้คิงพูดพร้อมเดินมาจับแขนผมที่กำลังเก็บข้าวของใส่กระเป๋าเป้

“แต่งงานกูเสร็จแล้ว ปล่อย” ผมซັกสีหน้าแล้วดึงมือมันออกทันที

“เดี๋ยวมึงไม่อยากอยู่ใกล้ๆขนาดนั้นเชียว” มันเลิกคิ้วเมื่อเห็นผมมีท่าทางหงุดหงิด

ผมไม่ชอบให้ใครมาถูกเนื้อต้องตัว ถ้าไม่ใช่แฟนหรือคนที่ผมไว้ใจอย่างเจต ผมก็หลีกเลี่ยงการสัมผัสจากคนอื่นมาโดยตลอด ยิ่งกับคนที่ผมไม่ชอบหน้ายิ่งแล้วใหญ่

“คิง” ผมมองมือหนาที่เลื่อนมาจับแขนตัวเองอีกครั้งพลางตัวตสยตาขุ่นเคืองใส่

“อะไรเหรวอครับ”

ไ้คิงไม่ใส่ใจในท่าที่ไม่พอใจของผม ยิ่งเห็นผมงุ่นง่านมันยิ่งแกล้งมากขึ้นด้วยการดึงแขนผมเข้าไปใกล้ๆ มือที่จับแขนผมไว้ก็ยิ่งกำแน่นเหมือนคีมหนีบ

“ปล่อย”

“ไม่ปล่อย ทำไม อยู่ใกล้ๆ แล้วกลัวหวั่นไหวกับผมเหรวอครับ คุณอนล” มันยิ้มยั่วประสาทแล้วโน้มหน้าเข้ามาใกล้ กลิ่นมินต์เย็นๆ ผสมกับกลิ่นหวานอวลจางๆ จากตัวอีกฝ่ายปะทะเข้ากับจมูกของผม “อยู่ใกล้ๆแล้วมึงเสียวอาการใช่ไหมละ ยอมรับมาเถอะ”

“ก็ประมาณนั้นมั้ง กูก็ไม่เคยรู้สึกกับใครแบบที่รู้สึกกับมึง” ผมตอบพลางซ้อตามองคนตัวสูงกว่าที่ขยับเข้ามาใกล้จนใบหน้าอยู่ห่างกันแค่คืบ สบตาทำทนายอย่างไม่ยอมแพ้

“รู้สึกยังไง”

“รู้สึกว่าคุณไม่เคยไม่ชอบหน้าใครเท่ามึงมาก่อนไง”

ผมสะบัดแขนเต็มแรงให้หลุดจากการเกาะกุมของคนตรงหน้า ผลักมันออกห่างตัวแล้วหันกลับมาเก็บของบนโต๊ะต่อ ได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอจากคนด้านหลัง ผมไม่สนใจมัน หันไปคว้ากุญแจรถกับกระเป๋าขึ้นมาตั้งใจจะเดินออกจากแผนก แต่แล้ว...

พีป!

แสงสว่างจากหลอดไฟบนเพดานห้องดับลงพร้อมกัน เสียงเครื่องปรับอากาศที่เคยได้ยินแผ่วเบาถึงขาดหายไป ทิวทัศน์ห้องแผนกที่เคยสว่างมีดสนิทและแทบจะไร้เสียง

“สัส ไฟดับอะไรตอนนี่”

เสียงทุ้มแหบห้าวของคิงดังขึ้นในขณะที่ลำคอของผมเริ่มแห้งผากเมื่อเห็นความมืดรายล้อมกาย ปกติตึกนี้จะมีไฟตกเป็นครั้งคราว แต่ละบริษัทในตึกก็จะมีระบบไฟฟ้าสำรองไว้ แต่เมื่อเข้าผมได้ยินใครสักคนพูดว่าระบบไฟฟ้าสำรองของออฟฟิศเรามีปัญหา ต้องรอเรียกช่างมาดูในวันพรุ่งนี้

แล้วทำไมไฟต้องมาตกเอาวันนี้ด้วย!

เหงื่อเริ่มซึมขึ้นออกมาตามมือและหน้าผาก ลมหายใจของผมเริ่มขาดห้วง ความทรงจำบางอย่างแล่นเข้ามาในหัวราวกับน้ำป่าทะลักจนทำให้มือของผมสั่นน้อยๆ อย่างควบคุมไม่อยู่

“ไอ้เหี้ย- ออฟฟิศเรามีผีปะวะ เอ๊ย มึงจะทิ้งกุญแจบ้านจริงๆ เหรอ”

“...”

“เอือ?” คนเสียงทุ้มเอ่ยเรียกชื่อผมเมื่อไม่มีการตอบสนองกลับ

ผมไม่ได้ตอบกลับไปเช่นเดิม ร่างสูงจึงขยับออกจากบริเวณเดิมที่ยืนอยู่เข้ามาหาผมที่กำลังยืนตัวสั่น พอคิงขยับตัวออกจากตำแหน่งเดิม ผมถึงได้เห็นแสงสว่างจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ของมันที่ยังเปิดค้างอยู่

ไม่กี่นาทีก่อนผมเพิ่งปลุกมันออกไป แต่ตอนนี้กลายเป็นผมเองที่ขยับเข้าไปหามัน ไม่ดี ขยับเข้าไปหาแสงจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่ยังส่องสว่างนั้น

“เอื้อ มึงอย่าเจียบดิ” เสียงไอคิงเรียกชื่อผมซ้ำ

จากนั้นสัมผัสอุ่น ๆ จากมือของมันคว่ำมือผมที่ยืนนิ่งเอาไว้ ผมสูดลมหายใจลึก ๆ เผลอกระชับมืออีกฝ่ายแน่นเพื่อคลายความหวาดหวั่นในอก

ห้องมันไม่ได้มีติดจนมองอะไรไม่เห็น มันยังมีแสงอยู่ มันไม่มีมืดแล้ว ผมไม่ได้อยู่คนเดียวอีก ไม่เหมือนตอนนั้น ไม่ใช่...

พีบ!

แสงสว่างจ้าสาดส่องจนทำให้ตาพร่า เสียงเครื่องปรับอากาศในห้องที่เริ่มทำงานอีกครั้งดังกระหึ่ม ผมงะพริบตาซ้ำ ๆ ปรับสายตาเข้ากับแสงที่ส่องเข้ามากระทบทันที รอบกายกลับมาสว่างอีกครั้ง ผมเม้มปากแน่น ผ่อนลมหายใจออกมา

มันจบแล้ว ไม่มีอะไรแล้ว...

“เอื้อมึงโอเคปะวะ ดูหน้าซีด ๆ นะ” ไอคิงเอ่ยทักขึ้น ดวงตาคมของมันจ้องหน้าผมไม่วางจนผมต้องหลุบตาลงมองพื้น พลังดึงมือตัวเองออกจากฝ่ามืออุ่นของอีกฝ่าย

“กูไม่ได้เป็นอะไร”

“เห็นเรียกแล้วไม่ตอบ บีบมือกูซะแน่น กูก็นึกว่ามึงกลัวผีจนเป็นลม” น้ำเสียงกวนประสาทเริ่มกลับมาอีกครั้ง

ผมตวัดสายตาดู ๆ มองหน้ามัน ส่วนไอคิงยิ้มพรายแล้วยกแขนพาดคอผม

“จะไม่อยู่เป็นเพื่อนกูจริง ๆ เหรอ มึงก็เห็นว่าเมื่อกี้ไฟดับ เกิดไฟมันดับอีกแล้วกูโดนผีหลอกตายห้าชั้นมา มึงจะไม่รู้สึกผิดที่ทิ้งกูให้อยู่คนเดียวเหรอกับ” มันแก้งทำหน้าซื่อตาใสจนผมแทบอยากจะกลอกตาให้แก่ความต่อแผลของมัน

“ทำไมคุณต้องรู้สึกผิดด้วย มึงก็พวกเดียวกับมันไม่ใช่หรือไง”

“พวกเดียวกันอะไรวะ กูไม่ใช่ผี”

“ทำไมจะไม่ใช่ มึงก็ผีเหมือนกัน”

“ผีอะไรครับ”

“ผีทะเล”

ผมตอกหน้าส่งท้ายแล้วเดินออกจากห้องโดยไม่หันกลับไปมอง ได้ยินเสียงหัวเราะดังตามมาข้างหลัง ผมยกมือขึ้นลูบแขนตัวเองอย่างหงุดหงิด แต่ไม่ถึงสิบนาทีผมโดนไอ้คิงเตะตัวไปไม่รู้ตั้งกี่ครั้งแล้ว

จะไม่ให้เรียกว่าผีทะเลได้ยังไง

...

จากเหตุการณ์ไฟตกเมื่อครู่ทำให้ผมไม่แน่ใจจะใช้ลิปต์ ผมเดินลงบันไดหนีไฟไปเรื่อย ๆ จนลงมาถึงชั้นลานจอดรถ ขับรถออกจากออฟฟิศตอนราว ๆ สองทุ่มกว่า การจราจรเริ่มบางเบาเพราะไม่ใช่ช่วงเวลาเร่งด่วนแล้ว จากย่านพร้อมพงษ์ไปสาทรจึงใช้เวลาเพียงสามสิบนาทีเท่านั้น

ผมขึ้นห้องพัก อาบน้ำชำระล้างร่างกายที่เหนื่อยล้าจากการทำงานมาตลอดทั้งวัน

ผมสวมชุดนอนเรียบร้อยเดินกลับมา นั่งบนเตียงในห้องนอน หยิบโทรศัพท์ที่ส่งเสียงแจ้งเตือนข้อความเข้าถี่รัวขึ้นมาดู

หนนี้ไม่ใช่แม่ที่ส่งข้อความมา แต่เป็นพี่ป๊อกแพนเก่าของผมที่เลิกกันไปเมื่อเดือนก่อน พยายามจะงอนง้อขอคืนดี

ผมกดตัดสาย ปิดเครื่องโทรศัพท์ ไร้ความสนใจใด ๆ ต่อสิ่งที่แพนเก่าผมกำลังทำอยู่

ผมไม่ได้เพิ่งพบเจอกับเหตุการณ์แบบนี้เป็นครั้งแรก มีหลายครั้งหลายคราวที่บรรดาแพนเก่าของผมเกิดรู้สึกตัวขึ้นมาภายหลังจากที่ผมจับได้และบอกเลิกไป พวกเขาบอกว่าขาดผมไม่ได้ เลย

พยายามจะมาขอคืนดี แต่ผมเป็นประเภทเจ็บแล้วจำ ไม่อยากเป็นไอ้หน้าโง่ที่ถูกหลอกซ้ำสอง จึงไม่เคยกลับไปคืนดีกับใครสักคน

เคยมีคนบอกผมว่าความรักของพวกเขาเพศที่สามสุดแสนจะเปราะบาง ผู้ชายหลาย ๆ คนที่มาคบกับผู้ชายด้วยกันมักมองเรื่องนี้เป็นเรื่องสนุกฉาบฉวย เป็นความอยากรู้อยากลองในช่วงหนึ่งขงชีวิต สุดท้ายแล้วพวกเขาก็จะกลับไปแต่งงานกับผู้หญิงดี ๆ สักคน สร้างครอบครัวที่แสนอบอุ่นกันไปและลืมเลือนพวกเราไปโดยสิ้นเชิง มันยากมากที่จะหาผู้ชายสักคนที่จริงใจกับเราได้จริง ๆ แต่ผมไม่เคยคิดแบบนั้น มันไม่เกี่ยวว่าจะเป้นเพศไหน ต่อให้ไม่ใช่คูรักรัเพศที่สามผมก็เห็นว่ามิปัญหาการนอกใจกันถมถิด มันอยู่ที่นิสัยไม่รู้จักพอของผู้ชายพวกนั้นมากกว่า

คนดี ๆ ยังมีอยู่อีกมากมาย แต่ผมคงไม่ใช่คนที่โชคตินัก เพราะไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปีผมก็ยังหาคนดี ๆ ที่ว่านั้นไม่พบเสียที

ผมทุ่มเทให้แกความรักทุกครั้ง แล้วก็ได้รับความเสียใจเป็นสิ่งที่ตอบแทนกลับมาทุกครั้งเช่นกัน ผมเหนื่อย ผมเบื่อ ผมอยากหลุดพ้นจากสิ่งเหล่านี้ ผมคอยปลอบตัวเองว่าถึงอย่างไรผมก็อยู่อย่างโดดเดี่ยวมาตั้งแต่แรก เพราะฉะนั้นมันก็คงจะไม่เป็นอะไรหากต้องอยู่คนเดียวไปตลอดชีวิต แต่สุดท้ายแล้วผมก็ยังโหยหาการมีใครสักคนอยู่เคียงข้างอยู่ดี

นาฬิกาดีจิตลบนโตะทำงานในห้องนอนของผบบอกว่าตอนนี้เพิ่งสามทุ่มกว่า แต่ผมก็จัดการเปิดโคมไฟที่หัวเตียงแล้วเดินไปปิดไฟในห้องเตรียมตัวเข้านอน แสงสีส้มนวลจากโคมไฟสาดสะท้อนไปทั่วห้องช่วยให้ภายในห้องนอนเล็ก ๆ ของผมไม่ถูกความมืดมิดกลืนกินไป ผมต้องเปิดโคมไฟที่หัวเตียงเอาไว้ทุกคืน ไม่อย่างนั้นจะไม่สามารทมตาหลับได้

ผมนอนลงบนเตียง ดึงผ้าห่มขึ้นมาถึงอก ไอบุ่นจากผ้าห่มผืนหนาที่คลุมกายอยู่และแสงสว่างราง ๆ ในห้องช่วยทำให้ผมอุ่นใจ

มากขึ้น สมัยเรียนมหาวิทยาลัยเจตเคยแซวว่าต้องเปิดไฟนอน
ทุกคืนขนาดนี้ท่าทางผมคงจะกลัวความมืดมาก ผมไม่ได้ตอบอะไร
มันไป เพราะใจผมไม่อยากจะยอมรับ

จนถึงวันนี้ ผมก็พบว่าไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าใด ความ
มืดก็ยังคงเป็นสิ่งที่น่ากลัวสำหรับผมมากจริง ๆ

EP3

เกินควบคุม

การเริ่มต้นวันทำงานที่ดี ในนิยามของผม คือการลืมตาตื่นขึ้นมาทันทีที่นาฬิกาปลุกโดยไม่รู้สึกเพลียจนอยากนอนต่อ ขับรถออกจากคอนโดไปทำงานแล้วรถไม่ติดจนขยับไม่ได้ คิวคนรอซื้อกาแฟในร้านกาแฟได้ตึกไม่ยาวเหยียดจนเกินไป

และการไม่ต้องเจอหน้าใครบางคนเป็นคนแรกของวัน

“อรุณสวัสดิ์” เสียงทุ่มตืดจะแหบนิด ๆ ที่ผมไม่อยากจะยินดังขึ้นในขณะที่ผมกำลังย่างเท้าเข้ามาในตึกสำนักงาน ใ้คังที่วันนี้สวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้ากับกางเกงสีเทาเข้มเดินก้าวยาว ๆ ตามหลังผมเข้ามาในตึก

ผมส่งเสียงจ๊กจ๊กในลำคออย่างสุดเชิงพลางรีบสาวเท้าเดินให้เร็วขึ้น

คนมีตั้งเยอะตั้งแยะทำไมผมต้องมาเจอมันเป็นคนแรกด้วยท่าทางช่วงนี้ผมจะดวงตกแน่ ๆ

“ทำไมเดินเร็วจัง หนีกูเหรอกครับ”

ใ้คังอาศัยความที่มันขายาวกว่าผมเดินตามมาทันจนได้

ดวงตาคมคู่นั้นฉายแววอารมณ์ดี ส่วนผมเดินตรงไปยังหน้าลิฟต์ซึ่งมีพนักงานคนอื่น ๆ ยืนรอคิวขึ้นลิฟต์กันอยู่ ดวงตาของผมจับจ้องไปที่แผงบอกเลขชั้นเหนือประตูซึ่งกำลังเปลี่ยนไปโดยไม่คิดจะสนใจคนข้าง ๆ

“ถามก็ไม่ตอบวะคนเรา ไร้เยื่อใยกันจริง ๆ”

“เงียบ ๆ เอะ พุดมากอะไรแต่เช้า” ผมพิมพ์ทำ ขำเลียมองมันอย่างนึกรำคาญ

“กูก็แค่ทักทายเพื่อนตามปกติเฉย ๆ เอง” ใ้คังไม่สนใจคำพูดของผม มันยกศอกวางพาดบนไหล่ผมแล้วก้มตัวลงมาเล็กน้อยพลางลดเสียงลง “เราเคยมีประสบการณ์ด้วยกันจนถึงมีตุ๋นคั่วมาก่อนเลยนะ จะไม่ให้กูทักมึงได้ยังไง”

น้ำเสียงที่เซ่ฟังดูมีเลศนัยจนไม่น่าไว้ใจ ผมหันไปมองหน้ามันแล้วถามเสียงเย็น

“ประสบการณ์อะไรของมึง”

“ก็ประสบการณ์เผชิญไฟดับตอนทำโอทีด้วยกันเมื่ออาทิตย์ที่แล้วใครครับ” มันยกคิ้วข้างหนึ่งให้ผม “ทำไมเหรอ หรือคิดว่าเป็นอะไรล่ะ”

“ไม่ได้คิด”

“กูว่าไม่ใช่มั้ง”

พอเห็นผมซิงตาใส่ ใ้คังก็เหยียดยิ้มกว้างแล้วยิ่งโน้มตัวลงมาหา แววดาคมปลาบของอีกฝ่ายเต็มไปด้วยความสนุกสนานขณะเอ่ยเบา ๆ

“คิดอะไรอยู่ครับคุณอนล หรือว่ามึงอยากลองมีประสบการณ์อื่น ๆ กับกู”

“แค่นี้ก็แยะพอแล้ว อย่าให้กูต้องมึนประสบการณ์อะไรร่วมกับมึงไปมากกว่านี้เลย” ผมตอบอย่างไม่สนใจจะรักษาน้ำใจพลางขยับตัวออกห่างให้ศอกหนัก ๆ นั้นพ้นไปจากไหล่ของตัวเอง

“โหเอื้อ มึงนี่โคตรใจร้ายเลยวะ” มันแกล้งตัดพ้อ แต่ผมไม่สนใจ เพราะในสายตาผมคิงก็เป็นแค่เพื่อนของเพื่อนสนิท และเพื่อนของเพื่อนสนิทที่ไม่จำเป็นต้องเป็นเพื่อนกับเรา ผมกับมันเป็นแค่พนักงานในบริษัทที่ต้องทำงานร่วมกันเป็นครั้งคราวเท่านั้น และผมก็ไม่อยากเกี่ยวข้องกับมันไปมากกว่านี้ด้วย

ถ้าพูดแบบไม่ลำเอียง ผมมองข้ามเรื่องสันดานเจ้าชู้ของมันไปไฉ่คิงก็เป็นคนที่พอใช้ได้คนหนึ่ง รับผิดชอบงานไม่เคยขาดตกบกพร่อง ใจกว้าง คอยช่วยเหลือคนอื่น แต่ถึงอย่างนั้น ผมก็ไม่อยากเป็นเพื่อนกับคนที่คอยกวนตีนผมเข้า กลางวัน เย็นอยู่ดี

มันทำตัวไม่น่าคบเองนะ

“เออมีง แต่จะว่าไปคิงนั้น---”

“เอ่อ...” เสียงหวานใสของใครคนหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง

ผมหันกลับไปมอง เห็นหญิงสาวหน้าตาน่ารักในชุดทำงานสวมกระโปรงสีหวาน แก้มใส ๆ ปิดบิลล์ชอออนสีชมพูที่ผมคิดว่าบางทีเธออาจจะเปลอลงน้ำหนักแปร่งมากไปหน่อยถึงได้ออกมาสีเข้มแบบนี้

“สวีสวีคะพีคิง สวีสวีคะพีเอื้อ”

เธอยกมือไหว้ไฉ่คิงกับผม ผมยกมือรับไหว้แล้วเปลอชมวดคิ้วน้อย ๆ จำได้ว่าอีกฝ่ายเป็นพนักงานที่บริษัทเพิ่งรับเข้ามาใหม่ แต่ผมนึกชื่อไม่ออก...

“สวีสวีครับ น้องมีน” คนข้าง ๆ ผมเอ่ยทักทายตอบไป พอได้ยินชื่อ ผมจึงนึกขึ้นได้ว่าเธออยู่แผนกบัญชีนั่นเอง

“เพิ่งมาเหรอครับ” ไฉ่คิงถามด้วยท่าทางเป็นมิตร

“เปล่าค่ะ มีนมาสักพักแล้ว นี่ลงมาซื้อกาแฟ” เจ้าตัวตอบพลางซ่อนตาเหลือบมองคนข้าง ๆ ผมอย่างเขินอาย ดูท่าทางแล้วนี่ก็คงเป็นอีกคนที่หลงเสน่ห์หน้าตาหล่อ ๆ ของไฉ่คิงไม่ต่างจากบรรดาสาว ๆ นับสิบคนในบริษัทเรา

โดนภาพลักษณ์ลวงตากันหมดเลย

“อาทิตย์ก่อนมันฝากบราวน์เนียนพีเจตไปให้ พีคิงได้กินใหม่
คะ” เจ้าตัวถามด้วยสีหน้าคาดหวัง

ผมกลกอกตาทันทีเมื่อได้ยินเสียงคนข้าง ๆ ตอบ

“กินสิครับ เราทำอร่อยดีนะ”

“ขอบคุณค่ะ ถ้าพีคิงชอบมันจะทำมาให้อีกนะคะ” แววดตาของ
เธอเป็นประกายขึ้นมาทันที

“หุย เกรงใจเราแย่เลย” ไอ้คิงยิ้มหวาน

ผมส่งเสียง “ฮึ” ในลำคอเบา ๆ พอพูดถึงบราวน์ ผมก็จำได้ว่า
เห็นมันกัดไปแค่สองสามคำก็บ่นว่าหวานไป แล้วยกส่วนที่เหลือให้
เจตเอาไปกินหมด แต่พอรุ่นน้องบอกจะทำมาให้อีก มันก็ไม่ปฏิเสธ

ปากบอกไม่เล่นกับคนในบริษัท แต่พฤติกรรมโคตรจะสวน
ทาง ไม่เรียกว่าซี้หลิจะให้เรียกว่าอะไร

“เฮ้ย เอ้อ ลิปต์มาแล้วนะ มึงจะไปไหน”

เสียงไอ้คิงดังตามหลังผมที่เดินแยกออกมา ผมเดินจ้ำมุ่นหน้า
ไปยังร้านกาแฟ ไม่คิดจะหันกลับไปตอบมัน

ซี้เกียจฟังมันหลิสาว รำคาญ

...

สิบนาที่ต่อมา ผมเดินกลับมาที่หน้าลิปต์พร้อมแก้วอเมริกาโน
ในมือ คิ้วขมวดเข้าหากันเมื่อเห็นร่างสูงของคนที่น่าจะขึ้นออฟฟิศ
ไปตั้งแต่สิบนาที่ก่อนยืนอยู่ที่เดิม พอผมหยุดชะงัก คิงมันก็เดินเข้า
มาหาผมแล้วถือวิสาสะโอบไหล่

“ปล่อย” ผมสะบัดตัวหนีอย่างไม่พอใจแล้วถอยออกมายืน
เว้นระยะห่างจากมัน อีกฝ่ายหัวเราะหึ ๆ ปล่อยให้ผมยืนอยู่แบบนั้น
จนกระทั่งประตูลิปต์เปิดออก ผมที่ยืนอยู่หน้าสุดจึงเดินเข้าไปด้าน
ในเพื่อจะได้ไม่ขวางทางคนอื่น ไอ้คิงเดินตามเข้ามาหยุดยืนอยู่ด้าน
หน้าผมแล้วถอยหลังเบียดเข้ามาจนตัวผมแทบจะติดผนังลิปต์

คนในลิปต์ก็ไม่ได้แน่นถึงขนาดที่ต้องมาขึ้นเบียดกันแบบนี้ เสียหน่อย เพราะมันที่มันทำแบบนี้ก็มีอยู่สาเหตุเดียว

มันจิงใจแกลั้งผมอีกแล้ว

ผมทุบหลังมัน แต่เจ้าของแผ่นหลังกว้างไม่ยอมขยับออกห่าง ทั้งยังเบียดผมหนักกว่าเดิม คิงปล่อยให้ผมทุบอยู่แบบนั้นจนลิปต์มาถึงชั้นที่สิบห้า ซึ่งเป็นชั้นที่ตั้งออฟฟิศของบริษัทเรา ผมเดินออกจากลิปต์พลางเหลือบมองอย่างเคือง ๆ เห็นรอยยิ้มกวนประสาทประดับอยู่บนใบหน้าของอีกฝ่าย

น้ำหนักมือผมก็ไม่ได้เบา ๆ ทำไมมันยังยิ้มได้อยู่อีก

โรจิตหรือไง

ผมสแกนบัตรเข้างาน เดินตามคิงที่ส่งเสียงทักทายเพื่อนร่วมงานต่างแผนกไปทั่ว มันกับเจตคล้ายกันตรงที่เป็นคนอหังการดีเลย ผูกมิตรกับชาวบ้านเก่ง รู้จักคนมากมาย ส่วนผม นอกจากเพื่อนร่วมแผนกไอทีแล้วก็แทบไม่ค่อยได้คุยกับเพื่อนต่างแผนกสักเท่าไร ผมคุยไม่เก่ง ยิ่งบวกกับหน้าตาเฉยชาของผมแล้ว คนส่วนใหญ่เลยมองว่าผมไม่ค่อยเป็นมิตรละมั้ง

แต่อยู่เจียบ ๆ แบบนี้ก็ดี รู้จักคนเยอะก็ยิ่งเรื่องเยอะตาม

ผมเดินมาถึงโต๊ะตัวเอง เห็นแก้วน้ำผลไม้วางอยู่บนโต๊ะ คงเป็นของใครสักคนที่พยายามจะจิบผมเอามาวางไว้ให้ ผมเลื่อนแก้วไปไว้ไกล ๆ มือแล้วเปิดคอมพิวเตอร์เริ่มตัวทำงานดังเช่นทุกวัน นาฬิกาบนผนังบอกเวลาว่าใกล้จะถึงเวลาทำงานเต็มแก่ ผมปรายตามองโต๊ะทำงานของเจตซึ่งยังไร้เงาเจ้าของอย่างนึกแปลกใจ

ปกติเจตจะมาถึงออฟฟิศใกล้เคียงกับผม โดยเฉพาะช่วงหลังติดรถไม้มาด้วยทุกวันก็ยิ่งมาเร็วขึ้น แต่วันนี้กลับยังไม่โผล่มา

หรือว่ามันจะไม่สบาย

ในระหว่างที่ผมกำลังขังใจว่าจะโทร. ไปหาเพื่อนดีไหม ร่างของเจตในสภาพที่หน้าเหยเก หัวยุ่งฟูนิด ๆ ก็เดินเข้ามาในห้องแผนก

ท่าทางดูหัวเสียไม่น้อย

“ใจเจต ไม่มีเด็กมาส่งวันเดียวมึงมาทำงานสายเลยเธอ”
ไอ้คิงทัก

“รถไฟฟ้ามันเสียไว้ย!” เจตถอนหายใจตั้งเฮือกพลางกระแทก
กระเป๋าลงบนโต๊ะทำงาน ผมมองห้องที่ซีมออกมาตามหน้าผาก
เพื่อนแล้วเลื่อนแก้วน้ำผลไม้ไปให้มันตี๋มดับกระหาย เจตคว้าไปดูด
อีกใหญ่พลางกระพือคอเสื้อไล่ความร้อนไปด้วย

“เจต วันนี้ห้องไม้ไปไหน ทำไมเจไม่เห็นหน้า” เจฝ่าย รุ่นพี่
อาวุโสตำแหน่ง IT Support ขาใหญ่ประจำแผนกเอเย่ถามพลาง
ชะเง้อมองไปที่ประตู

“มันไปมหา’ลัยตอนเช้าเจ เตียวบ้ายก็มาแล้ว”

“แล้วไป นึกว่าห้องไม้ป่วย ไม่งั้นนัดเราวันนี้ล่มเลยนะแก”
เจฝ่ายกำชับ

ผมได้ยินดังนั้นก็ชำเลืองมองปฏิทินตั้งโต๊ะ พบว่าวันนี้เป็นวัน
ศุกร์สิ้นเดือนพอดี

เป็นธรรมเนียมของทุกปีเมื่อมีนักศึกษาเข้ามาฝึกงานในแผนก
พีๆ ทั้งหลายจะลงขันรวมเงินกันจัดงานเลี้ยงต้อนรับและเลี้ยงส่งให้
เมื่อฝึกงานจบ ส่วนใหญ่ก็จะเลือกไปกันวันศุกร์เพื่อจะได้ตี๋มกินกัน
แบบเต็มคราบ ไม่ต้องพะวงว่าพรุ่งนี้จะไม่ตื่นไปทำงาน ส่วนสถานที่
ก็มักจะเป็นห้องอาหารเจ้าประจำแห่งหนึ่งไม่ไกลจากแถวนี้

ปกติแผนกผมเวลากินเลี้ยงที่ไรก็ทุ่มกันสุดตัวเพราะถือคติ
‘Work Hard, Play Hard’ โดยเฉพาะเรื่องอาหารและเครื่องดื่มที่สั่ง
กันแบบไม่อั้น อีกทั้งนี่ก็ผ่านมาหลายเดือนแล้วที่ไม่ได้ไปกินเลี้ยงกัน
เพราะฉะนั้นดูแล้วว่าเงินเดือนเดือนนี้ของแต่ละคนก็น่าจะหมดไป
กับงานเลี้ยงครั้งนี้ไม่น้อยเลย

ครึ่งวันเช้าของการทำงานผ่านพ้นไป พอเข้าสู่ช่วงบ้าย เจ้าของ
งานเลี้ยงอย่างไม้อันชูดนักศึกษาก็เดินเข้ามาในแผนกพลางยกมือ

ไหว้ทักทายรุ่นพี่อย่างพวกผมด้วยรอยยิ้มนุ่มนวล ในมือของรุ่นน้องถือถุงใส่กล่องโดนัทคริสปีครีมมาสองกล่องใหญ่ ผมเห็นไอ้เจตตาเป็นประกาย มองตามถุงขนมในมือน้องมันไม่วางตา เจตชอบกินโดนัทยี่ห้อนี้มาก ๆ แล้วไม่กี่ชื่อมาฝากพี่ ๆ ที่ออฟฟิศพอดี

มันเป็นเรื่องบังเอิญ หรือไม่รู้ว่าเป็นผมชอบกินเลยซื้อมากันแน่

“ผมจำได้ว่าพี่เจตชอบ ทานเยอะ ๆ เลยนะครับ”

มุมปากผมขยับขึ้นเมื่อได้ยินไม้บอกเจต สรุปคือไม่มันอยาก จะซื้อมาให้เจตกิน แต่ก็ซื้อมาฝากพวกผมด้วยเพื่อความแนบเนียนนี้เอง

พนักงานคนอื่น ๆ ลุกขึ้นไปรุ่มล่อมกล่องโดนัท แต่ผมที่กำลังติดงานด่วนอยู่ไม่มีเวลาลุกไป มือขาว ๆ ของใครคนหนึ่งวางจานใส่โดนัทพร้อมกับส้อมเล็ก ๆ ลงบนโต๊ะทำงานของผม ผมเงยหน้าขึ้นเห็นไม้ส่งยิ้มบาง ๆ ให้

“ทานโดนัทหน่อยนะครับพี่เอ้อ”

“ขอบใจ” ผมตอบสั้น ๆ แล้วหยิบส้อมมาตัดกินไปคำหนึ่งเพื่อไม่ให้น้องมันเสียน้ำใจ ก่อนยกมือขึ้นเท้าคาง มองไม้เดินตรงไปหาเจตซึ่งกำลังเคี้ยวโดนัทอยู่เต็มปาก

แบบนี้เรียกว่าจงใจเข้าทางเพื่อนแล้วติดสินบนกันใช่ไหม
เด็กคนนี้ร้ายใช่เล่นเหมือนกัน

วันนี้เป็นวันศุกร์สิ้นเดือนที่เงินเดือนออก ปริมาณงานของ ผมในวันนี้ไม่ค่อยหนักหนาอะไร ดังนั้นมันควรจะเป็นวันดี ๆ อีกวันหนึ่ง ถ้าไม่ใช่เพราะว่ามีข้อความไลน์แจ้งเตือนมาแทบจะทุก ๆ ห้า นาที

‘ทำไมไม่ตอบข้อความ’

‘เอ้อ เมื่อไหร่จะรับสายพี่’

‘มาคุยกันดี ๆ ได้ไหมวะ’

‘พี่สำนึกผิดแล้วไง ให้โอกาสกันหน่อย’

‘เอื้อ๋ ตอบพี่’

ผมถอนหายใจยาว หยิบโทรศัพท์มากดเข้าแอปพลิเคชันไลน์ แล้วจัดการปิดการแจ้งเตือนข้อความของแฟนเก่าด้วยความรำคาญ แฟนเก่าคนล่าสุดคนนี่ของผมเป็นลูกชาวนักการเมืองดัง ผมเจอเขา ตอนไปงานแต่งงานของรุ่นพี่ที่รู้จักกันเมื่อหลายเดือนก่อน พี่ปอกเข้ามาชวนผมคุยแล้วก็ขอไลน์ผม

ท่าทางในตอนนั้นของเขาดูสุภาพมากผมจึงยอมให้ไลน์ไป คุยกันอยู่ราว ๆ สองเดือนเขาก็ขอผมเป็นแฟน ช่วงแรก ๆ ที่คบกันเขายังทำตัวดี แต่สองเดือนถัดมาผมก็จับได้ว่าเขานอกใจผมไปคั้วกับนางแบบคนหนึ่ง ผมจึงบอกเลิกเขา หลังจากเลิกกันตอนแรกดูเหมือนเขาจะไม่ได้เอาลัษยาวรรณ์อะไรผมนัก เพราะเขาคงไม่ได้คิดจริงจังกับผมตั้งแต่แรกนั่นแหละ แต่จู่ ๆ สองสัปดาห์ก่อนเขาก็ทักมาขอคืนดี พอผมปฏิเสธเขาก็เริ่มทำตัวน่ารำคาญด้วยการโทร. และส่งข้อความมาเข้าสายบายเย็น

ผมเคยกดบล็อกเบอร์ บล็อกไลน์อีกฝ่ายไป แต่เขาตามไปรังควานผมในช่องทางโซเชียลอื่น ๆ รวมถึงการทักไปประธานคนรู้จักของผมเพื่อบอกให้ผมปลดบล็อก ผมไม่อยากจะให้คนอื่นต้องเดือดร้อนเลยจำใจต้องปลดบล็อกแล้วยอมทนกับความน่ารำคาญต่อไป โชคดีมากที่ตอนคบกันผมไม่เคยพาเขาไปที่คอนโดตัวเอง ไม่อย่างนั้นผมคงโดนตามถึงห้องแน่ ๆ

สงสัยคงโดนทะเลยกกลับมาตามตี้อผม แต่ผมไม่เคยกดเข้าไปอ่านหรือก เดียวพอเขาเจอผู้หญิงใหม่ก็คงเลิกงุ่นวายกับผมไปเอง

ผมนั่งทำงานต่อไป กระทั่งถึงเวลาเลิกงานจึงเก็บข้าวของแล้วขับรถไปยังร้านอาหารซึ่งเป็นสถานที่จัดเลี้ยงต้อนรับไม่วันนี้พร้อม ๆ กับเพื่อนร่วมแผนกอีกสามคนที่ขอติดรถผมไปด้วย พอมา

ถึงร้านผมก็นั่งเล่นโทรศัพท์ ปล่อยให้คนอื่นสั่งอาหารกันไป ตัวเลข
แจ้งเตือนข้อความค้างในเซตของพีป็อกที่ผมปิดการแจ้งเตือนไว้และ
ยังไม่ได้อ่านเจียดหนึ่งพันข้อความทำให้ผมนิวหน้า แต่พอสายตา
เหลือบไปเห็นข้อความค้างจาก ‘แม่’ ผมก็ชะงักไปครู่หนึ่ง

ผมกดเข้าไปอ่าน และข้อความนั้นก็ทำให้ผมเพลอชกสีหน้า
อย่างควบคุมอารมณ์ไม่อยู่

‘เงินเดือนแกออกวันนี้ใช่ไหม โอนมาให้แม่ด้วย’

‘ต้นข้าวบอกว่าอยากเรียนวาดรูป’

‘แกก็ช่วยค่าเรียนน้องมาสักสามพันแล้วกัน’

เป็นผมอีกแล้วงั้นเหอ

ผมกำโทรศัพท์แน่นอย่างหัวเสีย ในฐานะพี่ชายผมไม่เคยมี
อคติกับน้องสาวที่เกิดจากพ่อเลี้ยง ต้นข้าวเป็นเด็กมัธยมปลายที่
ร่าเริงและมารยาทดี เป็นน้องสาวที่น่ารักของผม แต่สิ่งที่ผมไม่เข้าใจ
คือทำไมแม่ถึงชอบเรียกร้องให้ผมช่วยจ่ายค่าเรียนหรือค่าอะไร
ต่าง ๆ ของน้องสาวอยู่เรื่อย ทั้ง ๆ ที่พ่อเลี้ยงของผมก็มีฐานะไม่ใช่
น้อย ในขณะที่ผมเป็นมนุษย์เงินเดือนที่ยังมีภาระหนี้สินในการผ่อน
คอนโด

‘เรื่องเรียนพิเศษของต้นข้าว ทำไมแม่ไม่ไปบอกอาสรวง ทำไม
ต้องเป็นเอ็งอีกแล้ว’

‘แกคิดว่าค่าเทอมต้นข้าวเทอมหนึ่งเท่าไร? คิดว่ามันถูก ๆ
หรือไง ไหนจะเรียนพิเศษตัวเข้ามาหา’ลัยอีก พ่อแกลบระเอะระเอะ
จะตายแล้ว ช่วยแบ่งเบาภาระพ่อแม่แค่นี้ก็ทำไม่ได้หรือไง’

คำตอบของแม่ทำให้ผมแค่นยิ้มให้ตัวเอง ความจริงเรื่องเงิน
แค่นี้ไม่ใช่ปัญหาของผม ผมสามารถให้น้องได้อยู่แล้ว แต่สิ่งที่ทำให้
ผมรู้สึกแยะคือผมไม่เคยได้รับสิ่งเหล่านี้จากแม่เลยต่างหาก

ต้นข้าวโชคดีที่แม่ประคบประหงม คอยตามใจ ไม่ว่าจะอยากได้
อะไรแม่ก็พยายามหามาให้ แต่กับผม แม่ไม่เคยสนใจจริงแล้วผม

อยากจะทำอะไรด้วยซ้ำ ผมชอบการวาดรูป อยากเรียนสายศิลป์ แม่ก็บังคับให้ผมเรียนวิทย์คณิต พอขึ้นมัธยมชั้นปีที่ห้าผมอยากไปเรียนพิเศษตัวข้ามมหาวิทยาลัย อยากเรียนวาดรูปเพื่อสอบเข้าคณะสถาปัตยกรรม แม่ก็ไม่สนับสนุน หาวว่าเป็นเรื่องสิ้นเปลืองเงินโดยใช้เหตุ แต่พอมาดอนนี้แม่กลับส่งน้องไปเรียนพิเศษแบบที่ผมเคยอยากเรียน

เรื่องสิ้นเปลืองเงินโดยใช้เหตุสำหรับผม กลายเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับน้องในสายตาของแม่นั้นหรอ

ผมมันก็แค่กาฝากหนึ่งตัวในชีวิตของแม่จริง ๆ

ผมกดปิดเครื่องโทรศัพท์ หยิบขวดเบียร์ที่เพิ่งมาเสิร์ฟตรงหน้าเทใส่แก้วแล้วกระดกขึ้นดื่มรวดเดียวหมด

“ใจเย็นมึง ยังไม่ได้กินข้าวเลย อย่าเพิ่งรีบแตกยอดข้าวดี” เจตริงซ์มือผมที่กำลังจะเทเบียร์เต็มลงในแก้วเพิ่ม

“กูอยากกิน”

“ยังท้องว่าง ๆ อยู่เดี่ยวมาเร็ววะ อย่าเพิ่ง---”

“ปล่อยมันไปเหอะ ขัดใจมันเดี๋ยวมันก็ทำตาขวางใส่มึงหรอ” เสียงไอ้คิงที่นั่งถัดจากเจตกับไม้ตั้งขึ้น พอผมหันไปมองหน้า มันก็พูด “นั่นไงเห็นปะ มันทำตาขวางใส่กูแล้ว”

“หุบปากเหอะ” ผมบ่นอย่างรำคาญพลางยกแก้วขึ้นเทเบียร์ลงคอไปอีกครึ่ง

เจตถอนหายใจ ก่อนจะยอมปล่อยมือจากผมแล้วหันไปหาคิง

“แล้วมึงอะ คินนี้จะแตกเยอะปะ”

“ถามทำไม กลัวได้ลากกูกลับบ้านแบบคราวก่อนหรอ”

“เออดี ก็ตอนนั้นมึงเดินเซแล้วอะ ขึ้นปล่อยไปขับรถเกิดชนคนอื่นตายขึ้นมาทำไม”

“จั้นมึงวางใจได้ วันนี้กูไม่แตกเยอะหรอ กูกะว่าจะไปต่อวะ”

ผมเห็นมันยักคิ้วให้เจต คงไม่ต้องถามต่อว่าไป/ต่อของมันคือ
อะไร คงไม่พันไปพันบาร์ ไม่ก็ไปหาเด็กของมันนั่นแหละ

ผมละความสนใจจากบทสนทนาแล้วนั่งตีมือเจียบ ๆ ตามลำพัง
ท่ามกลางเสียงเฮฮาของเพื่อนร่วมงานรอบตัว ยิ่งเวลาผ่านไปนาน
เข้าบรรยากาศก็ยิ่งดูจะคึกคักมากขึ้น ไม่นอนบรรดารุ่นพี่ (เจตเป็น
ตัวตั้งตัวตี) ยู้ให้ออกไปร้องเพลงหน้าห้อง พอผมได้ยินเพลงที่ไม่ร้อง
ก็เหลือบมองเพื่อนตัวเองที่นั่งข้าง ๆ ทันที

เพลง “ไม่บอกเธอ” ของ Bedroom Audio แคฟังเนื้อเพลง
ก็รู้แล้วว่าไม่กำลังตั้งใจสื่อไปหาใคร

“ไหนบอกร้องเพลงไม่เก่งไงวะ โททกกันนี่” เจตโวยวายขึ้น
ทันทีเมื่อรุ่นน้องร่างสูงเดินกลับมาที่นั่งที่

ไม่ยิ้มกว้าง ถามด้วยแวตตาเป็นประกาย

“ชอบหรือครับ”

“ชอบดี เราช้องเพราะอะ ใช้ปะเอื้อ ไม่มักร้องเพลงเพราะใช้
ปะ ๆ” เจตหันมาสะกิดแขนผมอีก ๆ

“เพราะดี” ผมตอบไปสั้น ๆ ใจเจตดูจะพึงพอใจกับคำตอบของ
ผมราวกับเป็นคนโดนชมซะเอง ผมรู้ว่าเจตมันค่อนข้างเอ็นดูไม่
มาก ๆ เพราะไม่เป็นเด็กสุขภาพ ทำงานดี แต่มันคงยังไม่รู้ว่าไม่ได้
มองมันเป็นแค่รุ่นพี่เท่านั้น

เพื่อนผมค่อนข้างหัวขำนะ

...

ตอนนี้บรรยากาศรอบกายคึกคัก เต็มไปด้วยเสียงเพลงและ
เสียงหัวเราะ พี่บาสกับเจ้ฝ้ายออกไปเต้นหน้าห้องกันเป็นรอบที่
เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ มีเจตคอยตะโกนเชียร์หัวเราะร่าสลับกับออกไปร้อง
เต้นอย่างเมามัน ทุกคนดูสนุกกันสุดเหวี่ยง แต่ผมกลับรู้สึกแยจจน
ไม่มีอารมณ์จะสนุกไปกับพวกเขา

น้ำสีอำพันแก้วแล้วแก้วเล่าไหลลงคอผมไปเรื่อย ๆ ผมไม่

เข้าใจว่าทำไมชีวิตผมมันถึงได้แย่ไปหมดแบบนี้ ตั้งแต่เด็กผมไม่เคยได้รับความรักจากครอบครัว ผมจึงคาดหวังว่าพอโตขึ้นอาจจะเจอใครสักคนที่มอบความรักให้แก่ผม ผมคาดหวังในทุก ๆ ครั้งที่มีความสัมพันธ์ฉันคนรักกับใคร ผมโยยหาความรัก ความมั่นคง ความจริงใจ แต่ก็ต้องผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่า รวากับโดนใครบางคนสาปแช่งให้ไม่มีความสุขตลอดไป

โลกใบนี้ไม่ใจร้ายเกินไปหน่อยหรอก

“นั่งแตกเหมือนนอกหัก ใจครีบกุนอนล โดนใครสลัดรักมาอีกแล้วเหออ” เสียงไอ้คิงดังขึ้นท่ามกลางเสียงเพลงอีกทีก็ในห้อง ดวงตาคมของอีกฝ่ายมองผ่านร่างสูงของไม้ที่นั่งคั่นกลางระหว่างเรามา สบตากับผม

“ขอวันเดียว”

“หือ?”

“ขอร้อง อย่าเพิ่งมายุ่งกับกูได้ไหม” ผมเป็นหน้าหนี กระจกเบียร์ลอคเพิ่ม ไอ้คิงยกไหล่แล้วละความสนใจจากผมหันกลับไปคุยกับไม้ ผมไม่ได้ยืนยันว่ามันคุยอะไรกัน แต่ถึงจะได้ยิน ตอนนั้นผมก็เหนื่อยจนไม่มีอารมณ์จะใส่ใจ

หัวผมเริ่มมึนด้วยฤทธิ์ของมินเมามากมายที่หลังไหลเข้าสู่ร่างกาย ผมไม่ใช่คนคอแข็งแบบเจตที่กินเท่าไรก็ไม่เมา นี่ก็ใกล้ถึงขีดของผมแล้ว ปกติผมจะไม่ค่อยดื่มเกินขีดของตัวเอง แต่คืนนี้มันมีเรื่องราวมากเกินไป ทั้งเรื่องที่ป๊อก เรื่องที่บ้าน ผมไม่รู้จะระบายอย่างไรเลยได้แต่หันหน้ามาพึ่งแอลกอฮอล์

จากที่ดื่มแต่เบียร์ก็ขยับไปซงเหล้า ผมนั่งกระดกเหล้าเข้าปากไปเรื่อย ๆ ทั้งหุดยมือไม่ได้ แล้วก็ไม่อยากจะห้ามตัวเองด้วย

“กูว่ามึงกินหนักไปแล้วนะ” เสียงหุ้ม ๆ ของไอ้คิงที่มานั่งข้างผมตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ดังขึ้น พลางดึงแก้วเหล้าออกจากมือผม

“อย่ายุ่ง” ผมชักสีหน้าคิดว่าแก้วกลับมารอกเหล้าใส่ปาก

ได้ยินเสียงมันบ่นอะไรสักอย่าง แต่ตอนนั้นสติผมไม่มากพอที่จะจับใจความได้แล้ว

รอบกายคล้ายจะมีดลงท่ามกลางเสียงอื้ออึง ผมรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงเจตอยู่ไกล ๆ ได้ยินประโยคอะไรสักอย่างที่พูดถึงแท็กซี่เหมือนมีใครกำลังประคองผมให้ลุกขึ้น กลิ่นมินต์จาง ๆ ผสมกับกลิ่นแอลกอฮอล์จากกายของใครบางคนที่กำลังพุงผมให้ความรู้สึกคุ้นเคยจนผมยอมปล่อยให้อีกฝ่ายพุงโดยไม่ขัดขืน หลังจากนั้นผมก็หลับยาว รู้สึกตัวอีกทีก็ตอนกำลังถูกประคองลงจากรถ

ผมมีหน้าไปหมด พยายามจะลืมตาขึ้นมองเบื้องหน้า แต่เปลือกตาทนหนักเกินไป ต้องใช้เวลาพอสมควรกว่าผมจะฝืนลืมตาขึ้นมาได้สำเร็จ ผมพบว่าตัวเองยืนอยู่หน้าประตู เสียงแตะเคียวการ์ดดังขึ้นก่อนที่ผมจะถูกพุงเดินเข้าไปในห้องที่มีมิดสนิท

“ใคร” ผมเอ่ยถามด้วยเสียงแหบแห้ง สติอันน้อยนิดที่เหลืออยู่เริ่มตื่นตัวเพราะบรรยากาศเงียบงันรอบกาย

“ตื่นแล้วหรือ มึงมาเป็นหมาเลขรู้ตัวปะ” เสียงทุ้มแหบคุ่นหูแต่ออกจะยานคางกว่าปกติของใครสักคนตอบมา ผมรู้จักเจ้าของเสียงนี้อย่างแน่นอน แต่สติสัมปชัญญะที่เหลืออยู่ก็ไม่มากพอที่จะแยกแยะได้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

หัวใจผมเต้นตึกตักเมื่อถูกพาเข้าไปในห้องมืด ๆ ห้องหนึ่ง ด้วยความกลัวผมจึงกำเสื้อของคนที่ข้างกายแน่น

“เดี๋ยวมึงนอนในห้อง กูจะออกไปนอนที่โซฟา ไอ้เหี้ย- มินหัววะ...” เสียงทุ้มของคนที่กำลังประคองผมดังอยู่ข้างหู เขาพูดอะไรต่อสักอย่างที่ผมจับใจความไม่ได้ในขณะที่ฝ่ามืออุ่น ๆ พยายามแกะมือผมที่กำเสื้อของเขาออก

“เอ้อ มึงปล่อยดิ”

“ไป...ไหน”

ผมถามอย่างหวาดหวั่น ในห้องนี้มีเสียงเครื่องปรับอากาศ

กำลังทำงาน แต่มันมืดสนิทจนมองไม่เห็น

ไม่เห็นอะไรเลย

“กูจะไปนอน มึงกินอนซะ”

เขาแกะมือผมออกได้สำเร็จแล้วดันตัวผมให้เดินถอยหลังจนล้มลงไปในอนบนเตียง ท่ามกลางความมืดมิด ผมใช้แรงทั้งหมดดึงอีกฝ่ายให้ลงมาอนด้วยกัน

ร่างกายของผมหนักอึ้งเมื่อมีใครบางคนทาบทับอยู่ด้านบน ผมได้ยินเสียงสบตเบา ๆ ที่ฟังไม่ได้ความ อีกฝ่ายทำท่าจะลุกออกไป ผมผวาเหือก ยิ่งกอดรัดเขาไว้แน่นกว่าเดิม

“ไม่เอา...” ผมพิมพ์คำ ความหวาดกลัวเอ่อท่วมทันจิตใจจนสั้นไปทั้งร่าง ยังไม่มีเสียงตอบรับใด ๆ กลับมา ผมก็ยิ่งปิดป้ายมือสะเปะสะปะไปตามร่างกายของอีกฝ่าย ไขว่คว้าทุกสิ่งที่จะยึดได้ “อย่าไป...กลัว...”

“เอื้อ หยุต”

กระแสเสียงดูดันตอบกลับมาไม่ได้ทำให้ผมนึกกลัวเท่ากับการถูกทิ้งให้อยู่เพียงลำพัง ผมผวากอดคอคนตรงหน้า พิมพ์คำเดิม ๆ ซ้ำไปซ้ำมา

ผมถูกทอดทิ้งท่ามกลางความมืดมิดครั้งแล้วครั้งเล่า ผมไม่อยากจะอยู่คนเดียวเหมือนตอนนั้นอีก

“กอด...หน่อย” ผมเอ่ยเบา ๆ เบียดกายเข้าหาความอบอุ่นจากร่างกายของคนด้านบน

“เอื้อ มึงหยุต ปล่อย”

“ไม่...ไม่” ผมปฏิเสธทันควัน พยายามรั้งตัวเขาไว้สุดความสามารถ

ตอนนี้ผมอยู่คนเดียวไม่ได้ ผมอยากให้เราอยู่กับผม กอดผมปลอบผม...

“กอดเอื้อสิ...อย่า...ไปนะ”

เสียงลมหายใจหอบหนักคือคำตอบ กลิ่นแอลกอฮอล์ยิ่งชัดเจนขึ้นเมื่อคนด้านบนโน้มหน้าลงมากกระซิบ

“จะยั่วกันหรือ” เสียงสั้นพรั่วที่เต็มไปด้วยแรงอารมณ์ของอีกฝ่ายสร้างความวูบวาบแปลก ๆ ในช่องท้องของผม “มึงรู้ไหมว่าความอดทนกูมีขีดจำกัด”

“กอด... หน่อยนะ” ผมเอ่ยเสียงแผ่วพลางกอดอีกฝ่ายแน่นจนแทบไม่เหลือช่องว่างระหว่างกัน สัมผัสแผ่วเบาบางอย่างไต่ผ่านข้างแก้มของผม เรื่อยลงไปยังข้างลำคอ ทำให้ช่องว่างของผมเริ่มรู้สึกอึดอัดและร้อนผ่าว ผมหายใจแรงขึ้น พยายามขยับตัวถูไถกับที่นอนระบายความไม่สบายตัวออกไป

บางสิ่งที่แข็งขึ้นดุนดันช่วงล่าง ผมขยับเข้าหาสิ่งนั้น เสียงดลิสสะโปกเข้ากับมันอย่างหน้ามืดตามัว

“ถ้ามึงยังยั่วกูอยู่แบบนี้กูจะไม่ปล่อยมึงไปแล้วนะ” เสียงทุ้มแหบพรั่วเอ่ยชิดข้างหู สติอันน้อยนิดของผมบอกว่านั้นคือคำเตือนครั้งสุดท้าย

ผมบิดสิ่งนั้นออกจากใจแล้วปรือตาขึ้นมองคนที่อยู่ด้านบน ฤทธิ์แอลกอฮอล์ปลุกปั้นให้จิตสำนึกเบื่องต่ำเข้าควบคุมร่างกายโดยสิ้นเชิง

“อย่าไป... กอดเอื้อ... นะ อื้อออ”

ความอ่อนนุ่มที่รุ่มร้อนและดุนตันทาบทับลงมาบนริมฝีปากของผมทันที บางอย่างที่สูงขึ้นเจือกลิ่นแอลกอฮอล์คลั่งสอดแทรกเข้ามาในโพรงปาก ตัวตึงเกี่ยวดูตึงกับลิ้นของผมอย่างหนักหน่วงฝ่ามือใหญ่บีบพื้นเนื้อตัวของผม ทั้งความกระสันช่านเอาไว้บนผิวกายทุกตำแหน่งที่โดนลูบไต่ผ่าน เสียงคำรามต่ำ ๆ ในลำคอจากคนด้านบนยิ่งทำให้ผมรู้สึกร้อนระอุขึ้นเป็นเท่าทวี

ทุกอย่างเริ่มต้นขึ้นจากจุดนั้นและกำลังปะทุความร้อนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

สัมผัสร้อนผ่าวไล่ต่ำลงสู่เบื้องล่างจนผมบิดกายเร็ว ความเสียวซ่าแล่นปราดไปทั่วร่างเมื่อส่วนกึ่งกลางกายถูกครอบครอง เสียงครางเครืออ้ออิงดังออกมาจากปากของผมผสานไปกับเสียงครางต่ำ ๆ และเสียงเฉอะแฉะของการสอดประสาน ทุกอย่างก้องกังวานอยู่ในหู

ท่ามกลางความมืดมิดผมถูกปลุกเร้าปรนเปรอไม่รู้จบสิ้น และผมก็ตอบสนองกลับไปอย่างเท่าเทียมกัน สติของผมเลือนราง แต่ความรู้สึกช่างชัดเจน

ผมโหยหาการกอดรัด การสัมผัส จนไม่หลงเหลือการรับรู้สิ่งอื่นใดอีกต่อไป เหลือเพียงความต้องการที่ยิ่งเพิ่มมากขึ้นทุกขณะ และผมไม่ต้องการให้มันจบลง

ทุกอย่างดำเนินต่อไปอีกเนิ่นนานหลังจากนั้น สิ่งสุดท้ายที่ผมจำได้คือผมกำลังล่องลอยอยู่บนฟากฟ้า ก่อนที่ความมืดมิดของนิทรารมณณ์จะเข้าครอบงำ

EP4

ความผิดพลาด

ชีวิตของคนส่วนใหญ่ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบอยู่ตลอดเวลา มันมักจะมีช่วงเวลาที่ดีมไปด้วยอุปสรรคหรือได้กระทำบางสิ่งบางอย่างที่ผิดพลาดลงไป และแม้จะอยากย้อนเวลากลับไปแก้ไขเพียงใดก็ไม่สามารถทำได้

สำหรับตัวผม ผมพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ดูรังตัวเองให้จมอยู่กับอดีต เรื่องไม่ดีทั้งหลายที่เคยเกิดขึ้นหรือสิ่งที่ผมทำผิดพลาดไปผมก็จะปล่อยมันไว้ข้างหลัง ถือว่าเป็นบทเรียนและประสบการณ์ชีวิตอย่างหนึ่ง แต่กับสิ่งที่ผมกำลังเผชิญหน้าอยู่ตอนนี้มันทำให้ผมคิดเพื่อฝันเป็นครั้งแรก

ไม่เคยมีครั้งไหนที่ผมจะอยากย้อนเวลากลับไปมากเท่าครั้งนี้ มาก่อนเลย

แสงสว่างที่สาดส่องเข้ามาในห้องทะลุผ่านเปลือกตาที่ยังปิดสนิท ปลูกผมให้ตื่นจากการหลับไหล ผมนี้วุ่นวายเมื่อความคลื่นเหียนเวียนเข้าสู่ใจมแทบจะทันทีที่รู้สึกตัว ต้องใช้เวลารวบรวมสติอยู่พักใหญ่กว่าจะนึกขึ้นได้ว่าที่ผมรู้สึกปวดหัวเหมือนจะระเบิดอยู่ใน

ตอนนี้เป็นเพราะเมื่อคืนดื่มเหล้ามากเกินไป

ผมผ่อนคลายมาใจยาวออกมา พลิกกายอยู่ใต้ผ้าห่ม ทันใดนั้น ความปวดเมื่อยก็แล่นรื้อรื้นมาจากช่วงล่างไล่มาตามกระดูกสันหลัง ผมชะงักเมื่อรู้สึกถึงความผิดปกติ ผมจำได้ว่าเมื่อคืนผมแค่อิ่มเหล้า มันเป็นไปไม่ได้ที่ตื่นเช้ามาจะปวดไปทั้งตัวเหมือนไปออกกำลังกายหนัก ๆ มาแบบนี้ แถมสัมผัสเย็นเฉียบจากผืนผ้าที่คลุมกายผมอยู่ก็ ดูจะชัดเจนจนเกินไป รวากับว่ามันคลุมลงมาบนร่างกายเปลือยเปล่าของผมโดยตรงแบบไม่มีเสื้อผ้าขวางกั้น นอกจากนี้แล้วช่องทางด้านหลังของผมยัง...

เจ็บ แสบ และเฉอะแฉะ เหมือนมีบางอย่างคั่งค้างอยู่ภายใน ผมลืมหิว หัวใจเต้นรัวด้วยความหวาดหวั่น เพดานห้อง สีครีมแปลกตาบ่งบอกชัดเจนว่าที่นี่ไม่ใช่ห้องนอนของผม ความทรงจำเลือนรางค่อย ๆ ไหลย้อนกลับเข้ามาในสมอง ผมเหลือบมองไปข้าง ๆ ตัว ภาวนาสุดหัวใจว่าขออย่าให้เป็นอย่างที่คิด

แผ่นหลังกว้างสีแทนเปลือยเปล่าของผู้ชายคนหนึ่งปรากฏต่อสายตาของผม บนก้นกลมเนื้อกำยำสมส่วนนั้นเต็มไปด้วยรอยข่วนประปราย ช่วงล่างของเขาถูกปกคลุมด้วยผ้าห่มผืนเดียวกับที่ผมห่มกายอยู่ เพียงแค่แวบแรกที่ผมเห็นผมก็รู้สึกเหมือนจะหน้ามืด เพราะต่อให้เห็นแค่แผ่นหลังมันก็ยังดูคุ้นตาจนน่ากลัว

สัมผัสร้อนแรงและเสียงครางต่ำ ๆ ผุดขึ้นมาในความทรงจำ ผมแทบจะยกมือขึ้นทั้งหัวเมื่อตระหนักได้ว่าคืนที่ผ่านมากเกิดอะไรขึ้น

เมื่อคืนผมเมาหนักมาก แล้วก็เปลือยไปมีอะไรกับ...

“อือออ”

คนที่นอนหันหลังให้เริ่มขยับตัว ผมรีบลุกขึ้น ไม่สนใจความปวดเมื่อยที่แล่นรื้อรื้นมาจากจนพาให้แข้งขาสั่นแล้วรีบคว้าเสื้อผ้าตัวเองที่ตกอยู่ข้างเตียง ยิ่งเห็นเสื้อเชิ้ตสีฟ้าที่กองขยุกขยุยอยู่บนพื้นข้าง ๆ

เสื้อของผมแล้วก็ยิ่งทำให้ผมอยากจะเป็นบ้า

แม่ง ๆ ๆ ทำไม่ต้องเป็นมันด้วย!

ผมหันซ้ายหันขวา เหลือบไปเห็นประตูห้องน้ำที่อยู่ภายในห้องนอน ผมรีบเดินตรงไปยังห้องน้ำก่อนจะปิดประตูตั้งบังแล้วเดินไปดูสภาพตัวเองที่หน้ากระจก เปลอแม้มปากแน่นด้วยความเครียด เมื่อพบว่าริมฝีปากของผมแดงเรื่อและบวมเจ่อ ทั้งทั้งร่างกายเต็มไปด้วยรอยสิระเรื่อจาง ๆ บนผิวหนังขาวโดยเฉพาะบริเวณซอกคอ และแผ่นอกราวกับพยายามตอกย้ำให้รู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืนไม่ใช่เพียงแค่ฝันไป

ฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำให้ผมขาดสติโดยสิ้นเชิง ทุกอย่างมันเบลอ ๆ เลือน ๆ ไปหมด แต่ผมก็ยังพอจะจำได้ว่าตัวเองไม่ได้ซัดขึ้นตั้ยังต้องการสัมผัสที่โลมเลียไปทั่วตัวนั่นอีกต่างหาก

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมมีเซ็กซ์ก็จริง แต่มันเป็นครั้งแรกที่ผมมีเซ็กซ์กับคนที่ผมไม่ได้รัก ถึงจะอยากให้มันเป็นแค่ฝันร้าย แต่พระเจ้าคงไม่ใจดีกับผมถึงขนาดนั้น

ความอึดอัดที่ช่วงล่างทำให้ผมยิ่งเครียดหนัก ตัดสินใจรีบเดินเข้าไปอาบน้ำเอาสิ่งไม่พึงประสงค์นั้นออกไปจากร่างกาย ผมสวมเสื้อผ้าตัวเองที่เต็มไปด้วยกลิ่นห้ำด้วยความรู้สึกเหนียวอ่อน ยืนมองประตูห้องน้ำอย่างลิ่งเลอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะกลั่นใจผลักประตูออกไปเผชิญหน้ากับความเป็นจริง

“เอื้อ” เสียงทุ้มห้าวของเจ้าของห้องเรียกชื่อผม ร่างสูงกำยำที่มีผ้าเช็ดตัวพันท่อนล่างเอาไว้นั่งอยู่บนเตียงพลางจ้องหน้าผมด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก ผมเบือนหน้าหนี ความรู้สึกกรุ่นโกรธพลุ่งพล่านจนไม่อยากจะมองหน้า

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบพักใหญ่ ก่อนที่คิงจะเป็นฝ่ายทำลายมัน

“มึง...จำเรื่องเมื่อคืนได้มากแค่ไหน”

“จำไม่ค่อยได้ แล้วกูก็ไม่อยากจะจำด้วย” ผมสวนกลับทันควัน พลางทำท่าจะเดินออกจากห้อง คิงลุกขึ้นจากเตียง เดินปราดมาคว้าข้อมือผมไว้ทันที

“จะไปไหน”

“กลับห้อง”

“รถมิ่งกับกุจอดอยู่ที่ร้าน เดียวกูไป---”

“ไม่ต้อง” ผมสะบัดมือมันทิ้งแล้วเดินออกจากห้องนอน หันไปเห็นกระเป๋าของตัวเองวางอยู่ที่โซฟา ผมเดินไปคว้ากระเป๋าแล้วรีบตรงไปที่ประตู แต่ร่างสูงกลับเดินมาดักหน้าผมไว้

“ถอยไป” ผมบอก

มันยืนนิ่งไม่ขยับพลางถามผมกลับ

“เอื้อ มิ่งโกรธกูหรือ”

คำถามนั้นทำให้ผมแค้นเสียว “ฮึ” ออกมาแล้วย้อนถาม “แล้วมิ่งคิดว่ายังไงล่ะ”

“โกรธอะไรวะ เมื่อคืนเรากี่มีความสุขกันนี่” ประโยคไม่น่าฟังที่หลุดออกมาจากปากของอีกฝ่ายทำให้ผมเงยหน้าขึ้น สบตามันอย่างไม่อยากจะทำเชื้อหู

“หรือมิ่งโมโหที่กูแตกใน กูขอ---”

“มิ่งไม่รู้หรือว่ากูโมโหเรื่องอะไร?” ผมตวาด ร่างกายสั่นเต็มด้วยความโกรธจนควบคุมอารมณ์ไม่อยู่อีกต่อไป

ไอ้คิงหรีตาลง มองปฏิกิริยาของผมด้วยแวตาว่างเปล่า

“มันเรื่องใหญ่ขนาดนั้นเลยหรือวะ เมื่อคืนเรากี่แค่เมา”

“กูลืมตาตื่นมาแล้วรู้ตัวว่าเมื่อคืนนอนกับคนที่กูไม่ได้รัก มิ่งจะให้กูยิ้มหน้าขึ้นตาบานหรือ! กูไม่ได้เหมือนมิ่งที่นอนกับใครแล้วไม่ต้องคิดมากนะ!”

เสียงของผมสั้นเครือไปหมดจนพูดต่อไปไม่ได้ ยิ่งพูดก่อนแข็ง ๆ บางอย่างก็เหมือนจะแล่นมาจุกอยู่ที่ลำคอ ผมหันหน้าหนี

พยายามสูดลมหายใจลึก ๆ ระวังอารมณ์ แล้วพูดต่อ

“กูรู้ว่ากูโทษมึงไม่ได้ กูเมา มึงเมา เราก็ผิดด้วยกันทั้งคู่ พลาดแล้วก็ให้มันจบ ๆ ไปแล้วกัน ไม่ต้องพูดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาอีก”

ผมตัดบทโดยไม่สบตากับอีกฝ่ายแล้วเดินตรงไปที่ประตู มือของผมคว้าลูกบิด กระจกเปิดออก ก่อนจะชะงักเมื่อได้ยินเสียงเจ้าของห้องดังขึ้นจากด้านหลัง

“ที่มึงโกรธขนาดนี้เพราะคนที่มึงนอนด้วยคือกูใช่ปะ”

“...”

“ถ้าเป็นคนอื่นมึงอาจจะไม่หัวเสียขนาดนี้ แต่ที่มึงโกรธเพราะมึงพลาดกับกู ใช่ปะ”

“ใช่” ผมหันกลับไปตอบ ใบหน้าของไอ้คิงนิ่งสนิท ผมได้แต่แค่นยิ้มผสมเพศกับความผิดพลาดของตัวเอง “ถ้ามึงรู้แล้วก็หยุดพูดซะที”

“...”

“อย่าทำให้กูรู้สึกแย่กับตัวเองไปมากกว่านี้อีกเลย”

สองขาพาผมเดินออกไปจากห้องพักของอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว ผมไม่คิดจะอยู่รอฟังว่ามันจะพูดอะไรต่อไป วินาทีนี้ผมต้องการเอาตัวเองออกไปจากตรงนี้ให้เร็วที่สุด ไปไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ที่นี่

...

อาการเมาค้างของผมยังไม่หายไป เส้นประสาทในหัวก็เต้นตุบ ๆ ด้วยความเครียดจัด สุดท้ายแล้วผมก็ทรุดตัวลงตรงต่อระบายน้ำข้างทาง อาเจียนน้ำย่อยออกมาจนหมดสิ้นพลางหอบหายใจอย่างเหน็ดเหนื่อย

ท่ามกลางแดดร้อนจัดในยามสาย บางสิ่งไหลลงมากกระทบแก้มของผม ผมบอกตัวเองว่ามันคงจะเป็นเหงื่อที่ซึมออกมาบนใบหน้า แม้ขอบตาทั้งสองข้างที่ร้อนผ่าวจะบ่งบอกได้อย่างชัดเจนว่าผมกำลังหลอกตัวเองอยู่

หากมันเป็นฝันร้าย อีกไม่นานผมก็คงจะตื่นขึ้นแล้วกลับไปใช้ชีวิตได้ตามปกติ แต่เพราะมันไม่ใช่ความฝัน ผมจึงไม่สามารถดึงตัวเองออกมาจากความรู้สึกแย่ๆ นี้ได้เลย

ผมโกรธที่คิดมันไม่รู้จักระบายยังซึ้งใจ แต่ที่มากไปกว่านั้นคือผมโกรธตัวเองจนแทบบ้า เพราะผมรู้ที่อยู่แสบใจดีว่าสาเหตุของเรื่องมันเกิดจากตัวผม ผมไม่สามารถโทษใครได้เต็มร้อยจริงๆ เพราะถ้าเมื่อคืนผมไม่ดื่มเหล้าหนักจนมันต้องลากกลับมาที่ห้องด้วย ถ้าผมปล่อยให้มันออกจากห้องไป ถ้าผมไม่เรียกร้องให้มันอยู่ด้วย เรื่องบ้าๆ นี้ก็คงไม่เกิดขึ้น

ถ้าผมไม่กลัวความมืดขนาดนั้น ก็คงจะไม่...

ดวงตาของผมพร่าเลือนไปด้วยหยาดน้ำอุ่นๆ ผมหลับตาแน่นแล้วปล่อยให้หน้าตาไหลออกมา หมดแรงที่จะทำตัวเข้มแข็งอีกต่อไป ชีวิตของผมบิดเบี้ยว เต็มไปด้วยอุปสรรคและความผิดพลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนกระทั่งวันนี้ผมถึงได้รู้ว่าบางทีสิ่งที่ผิดพลาดที่สุดในชีวิตของผม

มันอาจจะเป็นตอนที่ผมลืมตาขึ้นมาบนโลกใบนี้ก็ได้

ต้องใช้เวลาคู่หนึ่งกว่าผมจะควบคุมอารมณ์ตัวเองได้อีกครั้ง ผมตัดสินใจซื้ออาหารแพกเก็ตแก้อาการเมาค้าง เรียกแท็กซี่ไปยังร้านอาหารที่กินเลี้ยงกันเมื่อคืนเพื่อกลับไปเอารถแล้วขับกลับคอนโดร่างกายของผมอ่อนเพลียอย่างมาก ทั้งปวดหัว ปวดเมื่อยตัว และยังมีอะไรตกถึงท้อง ผมจึงแวะซื้ออาหารกล่องจากร้านสะดวกซื้อกลับไปกินที่ห้อง แต่ก็กินได้ไม่มากเท่าไรเพราะไร้ความอยากอาหารโดยสิ้นเชิง

หลังจากกินข้าวเสร็จผมก็กินยาแก้ปวดหัว พาตัวเองกลับไปนอนที่เตียงแล้วผล็อยหลับไปอย่างรวดเร็ว

ห้องฟ้าด้านนอกเริ่มเปลี่ยนเป็นสีส้มอันเป็นสัญญาณว่า

พระอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้าในตอนที่ผมตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ผมลุกขึ้นมา นั่งบนเตียง เหม่อมองโทรทัศน์ซึ่งถูกปิดเครื่องไว้ตั้งแต่เมื่อคืนที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน ผมลุกไปหยิบมันมาเปิดเช็ค มีทั้งสายที่ไม่ได้รับและข้อความค้างมากมาย ทั้งจากแม่ที่ทวงค่าเรียนพิเศษของต้นข้าว พี่ปอกที่ยังตามตี้อผมไม่เลิก

และข้อความกับสายที่ไม่ได้รับจากคิง

'รับสายหน่อย กูอยากเคลียร์กับมึง'

ผมนั่งจ้องข้อความนั้นด้วยสายตาว่างเปล่า ไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าตัวเองรู้สึกอย่างไร ผมอยากจะหนีความจริงไปให้ไกล อยากจะนอนหลับไปโดยไม่ต้องตื่นมารับรู้เรื่องราวพวกนี้ แต่มันเป็นไปไม่ได้ สุดท้ายแล้วผมก็ต้องใช้ชีวิตต่อไป ต้องยอมรับความเป็นจริง

เพียงแต่ไม่ใช่เวลานี้

ผมกดปิดเครื่องไปอีกครั้งแล้ววางโทรทัศน์ไว้ที่เดิม ผมยังไม่อยากรับรู้เรื่องโลกภายนอก ยังไม่พร้อมจะรับรู้สิ่งต่างๆ ในตอนนี้ ขอเวลาอีกสักหน่อย ให้ผมเข้มแข็งพอที่จะไม่เปลอแสดงท่าทีอ่อนแอออกมา

แล้วพอถึงเวลานั้นผมจะกลับไปเผชิญหน้ากับมันเอง

วันหยุดสุดสัปดาห์ผ่านพ้นไปแล้ว ผมนอนนิ่งเหม่อมอง เพดานห้องเมื่อเสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นในเช้าวันจันทร์ ไม่เร่งรีบไปอาบน้ำเตรียมตัวไปทำงานดังเช่นทุกวัน ปล่อยให้เวลาไหลผ่านไปเรื่อย ๆ นานนับสิบนาทีก็ว่าผมจะลุกขึ้นจากที่นอนเดินเข้าไปในห้องอาบน้ำ ทำกิจวัตรยามเช้าด้วยความเชื่องช้ากว่าปกติ

เมื่อวานผมปิดโทรทัศน์ไปตลอดทั้งวัน ตัดขาดตัวเองออกจากโลกภายนอก มันไม่ได้ช่วยให้ผมหายเครียด แต่มันก็ทำให้ผมหลีกเลี่ยงความจริงไปได้ชั่วคราว ผมเปิดโทรทัศน์ขึ้นอีกครั้งระหว่างที่ขับรถไปทำงาน เห็นว่าเมื่อวานมีสายโทร. เข้าจากคิงโทร. มาเรื่อย ๆ

ตลอดทั้งวัน

ครี๊ดดด

ผมชะงักเมื่อโทรศัพท์ที่เพิ่งเปิดเครื่องได้ไม่ถึงสองนาทีสั่นขึ้นมา เผลอเม้มปากแน่นเมื่อเห็นรายชื่อคนที่โทร. เข้ามาเป็นคนแรกของวัน ใจคิงไม่ลดละความพยายามที่จะคุยกับผมในขณะที่ผมไม่อยากจะคุยกับมันแม้แต่นิดเดียว ผมปล่อยให้โทรศัพท์สั่นอยู่แบบนั้น ทำผ่านคนเร่งที่เหยียบอยู่จนรถเคลื่อนที่ช้าลง

เข้าวันจันทร์แบบนี้รถติดหนัก ถ้าจะทำงานสายสักหน่อยมันคงไม่ได้ดูผิดปกตินะไร

ผมมาถึงออฟฟิศตอนแปดโมงสี่สิบห้าเลยเวลาทำงานไปสิบห้า นาที ตั้งแต่ทำงานมาน้อยครั้งที่ผมจะมาสายถ้าไม่มีเหตุขัดข้องจริงๆ อย่างเช่นรถติดหนักหรือรถเสียกลางทาง แต่วันนี้ผมจใจอกจากบ้านช้ากว่าปกติเพราะไม่อยากจะมัววุ่นวายก่อนเข้างาน

ผมไม่อยากจะคุยกับใจคิง

ผมสแกนบัตรเข้างาน ยกมือไหว้บรรดารุ่นพี่ในออฟฟิศระหว่างทางที่เดินไปแผนก ทำทางตอนนี้หน้าผมคงไม่รับแขกสักเท่าไรเพราะขนาดพี่ป๊องที่มักจะรีเข้ามาหาเวลาที่เห็นผมเดินผ่านก็ยังยืนมองอยู่ไกลๆ ไม่กล้าเข้ามาวอแวมเหมือนทุกวัน ตอนที่ผมเดินเข้าไปในแผนกไอที พนักงานทุกคนก็นั่งประจำโต๊ะเริ่มทำงานกันแล้ว ผมเดินตรงไปที่โต๊ะทำงานของตัวเอง เป็นจังหวะเดียวกับเจ้าของโต๊ะซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังผมหมุนเก้าอี้กลับมามอง ผมเปลอสบตากับคิง ความอึดอัดปะทุขึ้นกลางอากาศโดยพลัน

ดวงตาคมปลาบของอีกฝ่ายจ้องหน้าผมนิ่ง สีหน้าเคร่งขรึมไร้แววหยอกเย้าที่คุ้นตา ผมเบือนหน้าหนี หันหลังให้แล้วทรุดตัวลงนั่งหน้าโต๊ะทำงานตัวเอง

“ทำไมวันนี้มาสายอะ” เจตหันมาสะกิดถามผม

“ตื่นสาย” ผมตอบไปสั้นๆ

เจตกะพริบตาพริบ ๆ แล้วถามต่อด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงอย่างเห็นได้ชัด “ไม่สบายหรือ”

ผมกดเปิดคอมพิวเตอร์พลาจอสายหน้า เจตดูจะเข้าใจว่าตอนนี้นั่งไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะสนทนาด้วย จึงหันกลับไปสนใจงานบนจอคอมพิวเตอร์ของตัวเอง ผมผ่อนลมหายใจออกมาช้า ๆ แหวด่าหม่น แสงลง

ผมไม่อยากยอมรับเลย แต่ว่าถ้าให้เทียบกับเมื่อก่อนแล้ว ผมยินดีที่จะถูกคิงกวตืนด้วยเรื่องไร้สาระไปเรื่อย ๆ มากกว่าการที่ต้องมาอึดอัดกันด้วยเรื่องพรรค์นี้ อย่างน้อยเมื่อก่อนตอนที่ผมมองหน้ามัน ผมก็ไม่รู้สึกแยขนาดนี้

ทุกอย่างระหว่างเรามันผิดพลาดไปหมดจริง ๆ

ผมนั่งเจียบกริบตลอดการทำงานในช่วงเช้า ไม่ได้พูดกับใครทั้งนั้น สายตาของผมจ่อจ้องอยู่แต่กับงานที่หน้าจอ และเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ ก็ดูจะรับรู้ถึงอารมณ์ที่ไม่ปกติของผมถึงได้ไม่มีใครเข้ามาชวนคุย ไม่ใช่แค่ผมที่แปลกไปจากเดิม คู่กรณีของผมในวันนี้ก็เจียบขริม ไร้เสียงพูดคุยและเสียงเอ่ยแซวคนอื่นไปทั่วดังเช่นทุกวัน

ช่วงพักกลางวันผมมักจะลงไปกินข้าวกับเจตและคิง ตอนนั้นก็เพิ่มไม่มาอีกคน แต่เพราะวันนี้ผมไม่มีอารมณ์จะคุยกับใคร ดังนั้นตอนที่เจตมาถามว่ากลางวันนี้อากินอะไรผมเลยตอบมันไปว่าจะสั่งแบบดีลิเวอรี่ขึ้นมากินที่ออฟฟิศแทน สุดท้ายเจตก็สั่งอาหารมากินเป็นเพื่อนผมแล้วปล่อยให้ไม่ไปกินข้าวกับคิงกันสองคน

ผมรับรู้ได้ถึงสายตาของร่างสูงที่จ้องมองมาจากด้านหลัง ผมทำเป็นจ่อจ้องอยู่กับงาน จวบจนกระทั่งคิงเดินออกจากแผนกไปพร้อมกับไม้ ผมจึงถอนหายใจออกมา

อึดอัดจนเหมือนจะบ้า ผมจะรับสภาพแบบนี้ไปได้อีกนานแค่ไหนกัน

ลิบนาที่ต่อมาอาหารที่สั่งก็ขึ้นมาส่งที่ออฟฟิศ ผมหยิบกล่องเบนโตะปลาซาบะอย่างเกลือเดินไปนั่งกินที่โต๊ะยาวหลังห้องแผนก โดยมีเจตเดินมานั่งข้าง ๆ พวกเรานั่งกินข้าวเจียบ ๆ กันไปพักหนึ่ง ก่อนที่เพื่อนสนิทของผมจะเอ่ยเรียก

“เอื้อ แน่ใจนะว่ามึงสบายดี”

“ทำไม”

“ก็เห็นวันนี้มึงดูนิ่ง ๆ ไม่ค่อยพูด ปวดหัวหรือเปล่า” แววดตาเป็นกังวลของเจตทำให้ก๊อนบางอย่างแล่นขึ้นมาจุกที่คอผม

“เปล่าหรือ” ผมตอบ

คนฟังเจียบไปครู่หนึ่งแล้วถามต่อ “แล้วเมื่อวันศุกร์ไอ้คิงมันไปส่งมึงที่ไหน มั่นรู้จักห้องมึงหรือ”

คำถามนั้นทำให้มือของผมที่กำลังตักข้าวอยู่ชะงักไปชั่วขณะ เจตมองหน้าผมอย่างรอคอยคำตอบ ผมทำวางเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นแล้วโกหกออกไปเสียงเรียกว่า “ส่งที่ห้องกูนั่นแหละ”

“แล้วไป กูก็ยังคิดอยู่เลยว่ามันจะไปส่งกูไหม เพิ่งรู้ว่ามันรู้จักห้องมึงด้วย” เจตพูดไปเรื่อย ๆ ในขณะที่ผมนั่งเจียบอย่างอึดอั้นตันใจ

ท่าทางเจตจะสังเกตเห็นความผิดปกตินั้นถึงได้วางช้อนข้าวของตัวเองลง พลางหันหน้ามาหาผมแล้วถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ถามจริง ๆ นะ มึงเป็นอะไรหรือเปล่า”

ผมสบตากับเพื่อน ในใจเต็มไปด้วยความสับสน ใจหนึ่งผมอยากจะระบายกับใครสักคน อยากหาที่ปรึกษา อยากได้คำปลอบใจ และเจตเป็นคนเดียวที่ผมพอจะทำแบบนั้นด้วยได้ ชีวิตของผมไม่มีใครให้หันหน้าไปพึ่งอีกแล้วนอกจากมัน

แต่อีกใจหนึ่ง...

“กูโอเค”

“แน่ใจ?”

“อ้อ ขอบใจที่เป็นห่วง” ผมผินยิ้ม ตบไหล่เพื่อนเบา ๆ แล้วลุกขึ้นหยิบกล่องอาหารที่กินไปได้เพียงครึ่งหนึ่งของตัวเองไปทิ้งถังขยะในครัว

พอเหลือบไปเห็นสายตาแสดงความห่วงใยของเจตที่ไล่ตามหลังกามันก็ทำให้ผมรู้สึกผิดไม่น้อยที่ต้องโกหกเพื่อน ถึงผมจะอยากพูดแค่นั้น แต่ทั้งผมและคิงก็เป็นเพื่อนของมันทั้งคู่ ปกติความสัมพันธ์ของพวกเราสองคนก็ไม่ได้ราบรื่นทำให้เจตต้องลำบากใจบ่อย ๆ อยู่แล้ว ผมเลยไม่อยากเอาอะไรไปสูมหัวเพื่อนให้มันเครียดไปมากกว่าเดิม

ยังไงซะเรื่องนี้มันก็ไม่ได้น่าจดจำอยู่แล้ว ไม่ต้องให้ใครมารับรู้เลยก็น่าจะดีที่สุด

ช่วงบ่ายผมยังคงนั่งเงิบ ๆ ทำงานของตัวเองไป คิงก็ไม่ได้เข้ามาพูดคุยอะไรกับผม ดูจากสีหน้าแววตาของมันแล้วมันก็ไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่ดีเท่าไร ยิ่งเวลาผ่านไปนานเข้ารังสีความหงุดหงิดจากตัวมันก็ยิ่งชัดเจนขึ้น รุ่นน้องโปรแกรมเมอร์ถึงกับเดินมากระซิบถามเจตว่ารุ่นพี่ตัวเองเป็นอะไรไป ผมเห็นเจตยิ้มแหย ๆ แล้วส่ายหน้าทำนองว่าไม่รู้ ส่วนคนที่รู้สาเหตุคืออย่างผมก็ไม่คิดจะปรึกษา

คิงมันบอกว่าอยากจะทำอะไรกับผม แต่สำหรับผม ผมคุยกับมันจบตั้งแต่ตอนที่เดินออกจากคอนโดมันแล้ว

“มึง ๆ ฝากถ่ายอันนี้ให้กูด้วยดิ” กระจกที่ผมยื่นถ่ายเอกสารอยู่ที่เครื่องถ่ายด้านหลังห้อง เจตก็วิ่งหน้าตั้งมายัดกระดาษแผ่นหนึ่งใส่มือ

“ก็แผ่น?”

“สิบ เออเอื้อ งานโบรชัวร์มึงใกล้เสร็จยัง?”

“ยัง” ผมตอบพลางหยิบกระดาษใส่ในเครื่องถ่ายเอกสาร

เจตขยับเข้ามาใกล้แล้วถาม “เอามาให้อือไม่ช่วยเปล่า มันทำงานกูเสร็จแล้ว ว่างพอดี”

“ไม่เป็นไร เหลืออีกไม่กี่หน้า” ผมปฏิเสธ

เจตเจียบไปแป็บหนึ่งแล้วชวนคุยต่อ

“ได้อี้อีไม่มากก็ดีเนอะ มันขยันดี ช่วยงานได้เยอะเลย” มันพูด
ชมไม่ขึ้นมา ส่วนผมก็ได้แต่เออออไปกับมันไปเรื่อย ๆ

“แล้วมึงว่าอี้อีไม่เป็นไง”

“ก็ทำงานดี”

“แล้วไงอีก”

“หน้าตาก็ดี”

“โห หายากนะที่มึงจะชมใคร”

“กูก็แค่พูดไปตามความจริง แล้วน้องก็มารยาทดีด้วย” ผม
ตอบไปตามตรง ยอมรับว่าตอนแรกผมค่อนข้างระแวงที่ไม่เข้ามา
วอแวเพื่อนผม แต่พออยู่ด้วยกันมา เห็นพฤติกรรมของน้องมันมา
ตลอดสองสัปดาห์ ผมก็เห็นว่าเด็กคนนี้ได้เสแสร้งทำเป็นสุภาพ
อ่อนโยน แต่น้องมันดูเป็นคนแบบนั้นจริง ๆ

“เออเนอะ คนอะไรไม่รู้แหม่งดูดีไปหมด ใครได้ไปเป็นแฟนนี้
น่าอิจฉานะ มึงว่าปะ” เจตยึดตัวตรงขึ้น ทำทางดูจะพออกพอใจมาก
ที่ผมชมน้องฝึกงานของมัน ดวงตาตี ๆ เป็นประกายวิบวับเหมือน
กำลังคาดหวังอะไรบางอย่าง

“อ้อ ใครได้ไปเป็นแฟนก็คงโชคดี”

แล้วใครที่ว่ามันก็คงหมายถึงคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าผมนี่แหละ

“แล้ว...ถ้ามึงมีแฟนแบบมันอะ?”

“...ก็คงดี ดูไม่น่าเป็นคนเจ้าชู้ ดูจริงจัง” ผมพูดกลางหยิบ
กระดาศที่เจตฝากถ่ายออกมาจากเครื่องถ่ายเอกสาร พอเห็นสิ่งที่
เขียนอยู่บนนั้นชัด ๆ แล้วผมก็ขมวดคิ้วเข้าหากันทันที

“แต่...”

“หือ?”

“ใช้เครื่องเสร็จหรือยัง กูจะได้ใช้มั่ง” ก่อนที่ผมจะได้พูดออก

ไป เสียงท่มแหบที่ฟังดูไม่สบายอารมณ์ก็ดังขึ้นจากเบื้องหลัง ผมผลอ
เกร็งตัวขึ้นเมื่อคิงสาวเท้าเข้ามาใกล้ รับรู้ได้ถึงสายตาของอีกฝ่ายที่
จ้องเขม็ง

“อ้าวคิง มึงมายืนตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่วะ” เจตเป็นฝ่ายทักขึ้น
แต่ไอ้คิงไร้ความสนใจต่อคำถามนั้นโดยสิ้นเชิง

“ตกลงใช้เสร็จยัง? เสร็จแล้วก็หลบไป”

“มึงใช้เลย พวกกูใช้เสร็จแล้ว ไป ๆ ๆ” ท่าทางเจตจะรับรู้ถึง
บรรยากาศที่คุกรุ่นได้อย่างรวดเร็ว มันถึงได้รับดิงแขนผมลากกลับ
โต๊ะทันที ผมเม้มปากเมื่อได้ยินเสียงถอนหายใจหนัก ๆ ดังขึ้นจาก
ด้านหลังจึงเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

“ของมึง” ผมยื่นเอกสารที่เจตฝากถ่ายให้

“ขอบใจ” มันรับไปแล้วทำท่าจะเดินกลับไปนั่งที่โต๊ะ ผมรีบ
คว้าแขนเพื่อนทันที

“เจต”

“ว่า?”

“มึงสนใจของพวกนี้ด้วยหรือ?”

“ฮะ?”

“อย่ากินเลย ของไม่มี อย. มันอันตราย กูว่าถ้ามึงมีปัญหา
ลองปรึกษาหมอก่อนดีกว่า” ผมพูดเตือนอย่างจริงจังด้วยความเป็น
ห่วง เจตมีสีหน้ามึน ๆ เหมือนไม่เข้าใจในสิ่งที่ผมพูด ผมจึงเหลือบ
มองเอกสารในมือมันเป็นเชิงบอกใบ้ ก่อนจะปล่อยแขนมันแล้วเดิน
กลับไปนั่งโต๊ะตัวเอง

เจตยังอายุไม่มาก และในสายตาผมมันก็ดูเป็นผู้ชายที่มี
สุขภาพดีมาตลอด แต่พอเห็นมันเอาไบโพรซัวร์ยาเพิ่มสมรรถภาพ
ทางเพศมาถ่ายเอกสาร ผมถึงเพิ่งรู้ว่ามันคงจะมีปัญหาเรื่องส่วนนั้น
ไม่มากนักน้อย

เรื่องสุขภาพนี่บางทีก็ดูกันแค่จากภายนอกไม่ได้จริง ๆ

ผมกลับไปนั่งทำงานต่อและลุกขึ้นจากเก้าอี้อีกครั้งตอน
ใกล้ ๆ สี่โมงเย็น ตั้งใจว่าจะไปเข้าห้องน้ำ พอผมลุกขึ้นเจตก็หันมา
ทักทันที

“ไปไหน”

“ไปห้องน้ำ เดี่ยวมา” ผมตอบเบา ๆ เพราะไม่อยากให้คนข้าง
หลังได้ยิน ก่อนเดินออกไปเข้าห้องน้ำที่อยู่ด้านนอกห้องแผนก

ผมจัดการธุระส่วนตัวจนเสร็จเรียบร้อย แต่พอจะเดินกลับโต๊ะ
ทำงานก็เห็นร่างสูงของคนที่ไม่อยากคุยด้วยมากที่สุดในตอนนี
ยืนดักอยู่ตรงประตู

“ไปคุยกันหน่อย”

คงไม่รอให้ผมตอบรับ มือหนาฉวยข้อมือของผมลากออกไป
ด้านนอกทันที ผมพยายามจะแกะมือมันออก แต่มันกลับยิ่งกำ
ข้อมือผมแน่นขึ้น สุดท้ายแล้วผมเลยได้แต่เดินตามมันไป

“อะไร” ผมถามเสียงเรียบเมื่อมันพาผมเดินมาหยุดอยู่ตรง
บันไดหนีไฟ คิงปิดประตูแล้วช่วยมปล่อยมือผมพลงหันมาประสาน
สายตา ผมเห็นความหงุดหงิดฉายอยู่ในดวงตาคมคู่นั้นได้อย่าง
ชัดเจน

“กูว่าเราต้องคุยกัน”

“กูไม่มีเรื่องจะคุยกับมึง”

“มึงจะเลี้ยงกูไปถึงเมื่อไหร่วะ!” น้ำเสียงทุ้มแหบเริ่มดังขึ้นกว่า
เดิมด้วยความไม่พอใจ คิงเดินมาดักหน้าผมไว้ ใบหน้าหล่อเหลาที่
ทำให้สาว ๆ ในออฟฟิศหลงใหลในตอนนีเต็มไปด้วยความฉุนเฉียว

“เออ กูรู้ว่ากูมันเหี้ย- กูเมาแล้วไม่รู้จั๊กยั้งยังซังใจ กูไม่ใช่ตุ้งยาง
กูพยายามจะขอโทษมึง มึงก็เอาแต่หลบหน้ากู”

“โอเค กูรับคำขอโทษของมึง กูยกโทษให้ แล้วกูก็กโทษด้วย
ที่มีส่วนผิด ให้มันจบแค่นี้แล้วกัน”

ผมตอบแล้วตั้งท่าจะเดินหนี คิงรีบคว้าข้อมือผมไว้ แแรงบีบ

ที่ถูกส่งมาทำให้ผมต้องนิวหน้าด้วยความเจ็บ

“ปล่อยแขนกูคิง”

“มึงไม่ทำตามปกติแล้วมันจะจับได้ไงวะ” นอกจากจะไม่ฟัง แล้วคิงยังกระชากแขนผมให้เข้ามาใกล้ตัวมันมากขึ้น ผมขบกรามแน่น เคঁนเสียงลอดไรฟันถามออกไป

“แล้วมึงต้องการอะไร ปกติกูกับมึงก็ต่างคนต่างอยู่กันอยู่แล้ว มันต่างจากแต่ก่อนตรงไหน”

“ก็ตรงที่มึงไม่มองหน้ากูนี่ไง!”

ความเกรี้ยวกราดในน้ำเสียงของมันทำให้หัวใจของผมกระตุก วูบด้วยความตกใจ ดวงตาคมของอีกฝ่ายวาววามไปด้วยอารมณ์โกรธซึ่ง ไม่เหลือเค้าชายหนุ่มที่มักจะยิ้มแย้มอยู่เสมออีกต่อไป

“บอกมาสิว่ามึงอยากให้อูทำอะไร ถ้ามึงไม่สบายใจเราไปตรวจเลือดกันก็ได้ แต่เลิกหลบหน้ากูซะที่ มึงเอาแต่ทำแบบนี้ก็อึดอัดกันหมดปะ”

ร่างสูงพ่นลมหายใจแรง ๆ ด้วยความหงุดหงิดในขณะที่ผมยืนนิ่งไป ก็มลงมองข้อมือตัวเองที่ถูกอีกฝ่ายจับยึดไว้แล้วค่อย ๆ แกะมันให้พ้นจากการเกาะกุมพลางเอ่ยเสียงเรียบ

“คิง กูหลบหน้ามึงเพราะอะไรรู้ไหม”

“...”

“เพราะยังกุมองหน้ามึง กูก็ยังรู้สึกโกรธตัวเองไง” ผมดึงมือกลับมาได้สำเร็จพลางเงยหน้าขึ้นสบตาของมัน แวดตาของคนตรงหน้าซับซ้อนเสียจนผมมองไม่ออกว่าคิงรู้สึกยังไง แต่สำหรับผมในตอนนี่...

ผมเหนื่อยเหลือเกิน

“สิ่งเดียวที่กุตต้องการคือให้มันจับไป แล้วไม่ต้องพูดถึงเรื่องนี่กันอีก มึงขอโทษกูแล้วก็เลิกยุ่งกับกูหอะ เลิกพูดเรื่องนี้ซะที กูจะได้ลืมมันไปไว ๆ เหมือนกัน”

พุดจบผมก็เดินผ่านตัวมันไป กระจกประตูทางหนีไฟออก แล้วเดินกลับเข้าไปด้านในสำนักงาน ทั้งให้คิงยืนอยู่ตามลำพังโดยไม่หันกลับไปมอง

ผมก็มลงมองข้อมือข้างขวาตัวเอง เห็นรอยแดงจางๆ ปรากฏขึ้นจากการถูกบีบก่อนหน้านี้ ลำคอของผมแห้งผากขึ้นมากะทันหัน กระจกบานตาเริ่มร้อนผ่าวเมื่อมีบางสิ่งเอ่อขึ้นมา ผมกะพริบตาสองสามทีไล่ความอ่อนไหวนั้นพลงสุดลมหายใจลึกๆ แล้วเดินกลับไปยังโต๊ะทำงานด้วยสีหน้าเรียบเฉยเหมือนทุกครั้ง

ผมย้อนกลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว แต่อย่างน้อยเวลาก็จะช่วยเยียวยาทุกสิ่ง พอเวลาผ่านไปผมก็คงจะทำใจยอมรับความผิดพลาดนี้ได้และกลับไปใช้ชีวิตได้ตามปกติ

ผมได้แต่หวังสุดหัวใจว่าวันนั้นจะมาถึงในเร็ววัน